

120
Quaderns
d'Illaerua

Retrocés als anys 70
Ofensiva contra el dret a l'avortament
A FONTS PÀGINES 1 a 3

Elmar Altvater
"El socialisme del segle XXI serà plural"
MIRALLS | ENTREVISTA PÀGINES 4 i 5

SETMANARI DE COMUNICACIÓ

DIRECTA

d N287

26 de setembre de 2012

www.setmanaridirecta.info · 1,70 euros

RAMON SERRA / FOTOMOVIMIENTO

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 12

"Que se'n vagin tots"

Una mobilització massiva exigeix a Madrid la dimissió del Govern de Mariano Rajoy

La patronal gira l'esquena al procés català d'independència

PÀGINA 11 · AIXÍ ESTÀ EL PATI

Artur Mas intensifica les trobades amb l'empresariat per intentar que no es distanciï del full de ruta de CiU

La City de Londres, un paradís fiscal singular

RODA EL MÓN · PÀGINA 16

Darrera edició del Cicle de Cants i Autors de Granollers

EXPRESSIONS · PÀGINA 21

, estirant del fil

CATALUNYA • CIU OPTA PER LA CENSURA DIGITAL PER SILENCIAR LA BRUTALITAT DELS MOSSOS D'ESQUADRA

“Por orden gubernativa”

Una “sol·licitud governativa” i una ordre judicial insten a retirar un testimoni de maltractament policial de dotze pàgines web

Aquest és l'avis que es troben les usuàries que intenten accedir al vídeo de Sergi García des de l'Estat espanyol

David Fernández
estirantdelfil@setmanaridirecta.info

“Por orden gubernativa” era el lacònic missatge que emprava la censura quotidiana de la dictadura franquista a cada prohibició. “Per sol·licitud governativa” podria esdevenir el nou senyal de la mordassa moderna. Perquè, si la censura és la prolongació crua de la guerra informativa per altres mitjans, fins a dotze pàgines web han rebut, des del 12 de setembre, un emplaçament policial, sota mandat judicial, per retirar un vídeo –un més– sobre la deriva repressiva que viu Catalunya els darrers temps.

Motiu? El vídeo censurat, amb una difusió àmplia a les xarxes socials, recull el testimoni en primera persona de Sergi García, un jove barceloní de 33 anys que va ser detingut el 13 de juliol després de la cassolada contra les retallades davant la seu del PP al carrer Compte Urgell. Rere la protesta, García va ser retingut, agredit i colpejat per

agents antidisturbis de la Brigada Mòbil dels Mossos d'Esquadra. Va romandre 48 hores detingut a la comissaria de Les Corts, un periple durant el qual la seva família va ser deliberadament desinformada i ell, sotmès a pressions psicològiques. Alliberat amb càrrecs –atemptat, desordres i danys–, García va enregistrar el seu testimoni en vídeo, una denúncia on relata les agressions i les vexacions sofertes i on reconeix un dels policies implicats. Gràcies a les imatges enregistrades durant la concentració, García –que ha denunciat judicialment els fets– identificava el caporal que li va clavar un cop de puny i que, un cop a la comissaria, el va assetjar psicològicament. Abans de la censura judicial, el vídeo havia obtingut un ressò molt destacat a Youtube, amb gairebé 200.000 visites. Avui, però, només es pot llegir: “Aquest contingut no està disponible al teu país a causa d'una sol·licitud d'eliminació per part del govern”. Fora de l'Estat espanyol, el vídeo encara es pot visualitzar.

Manament judicial

Va ser aquesta expansió creixent de la denúncia a través de les xarxes socials la que va motivar que els Mossos d'Esquadra acudissin al jutjat d'instrucció número 17 de Barcelona per forçar la retirada del vídeo. El magistrat titular va signar l'ordre i la Unitat d'Investigació dels Mossos de Barcelona es va encarregar de contactar per correu electrònic amb les gestores de la web per sol·licitar-les una adreça física on poder lliurar el manament judicial que consumava la censura. Entre les dotze webs afectades (també hi ha blocs

personals), hi consten portals informatius com Llibertat.cat, l'espai antirepressiu unitari Rereguarda en Moviment o la pàgina digital de *Solidaridad Obrera* de la CNT. El requeriment judicial incorporaria únicament la retirada del vídeo i, aparentment, no derivaria en cap denúncia penal contra els mitjans. Així és com valoren les advocades de les webs censurades el fet que no hagin pogut accedir a les diligències ni comparèixer com a part afectada. Segons fonts judicials, això es deu al fet que només consta una ordre judicial d'eliminació de continguts audiovisuals, però sense cap denúncia associada. A hores d'ara, no se sap si la víctima ha estat denunciada.

A aquesta censura amb ordre judicial, cal sumar-n'hi una altra de caràcter informal i al·legal. Durant l'estiu, davant les serioses dificultats que tenen les persones que denuncien maltractaments per identificar els agents agressors, un grup de persones va impulsar el bloc *Identifiquem-los*, on penjaven imatges de mossos de servei i sense el número de placa visible obligatori que havien estat denunciats. La iniciativa pretenia contribuir a la identificació de policies amb finalitats judicials. L'amenaça policial a través de correus electrònics ha fet que les impulsores de la iniciativa hagin decidit eliminar el bloc.

Antecedents i ofensiva

La persecució i l'acarnissament contra les persones que denuncien tortures i maltractaments a l'Estat espanyol no és nou, malauradament. El cas més inaudit i sever es va produir

arran del tancament il·legal del diari basc *Egunkaria*, quan l'aleshores ministre de l'Interior, Ángel Acebes, va comparèixer en una roda de premsa per anunciar accions penals contra Martxelo Otamendi, el director que va denunciar públicament la tortura, la bossa i la humiliació homòfoba a la qual va ser sotmès per agents de les unitats antiterroristes de la Guàrdia Civil. Per a Jorge del Cura, portaveu de la Coordinadora per a la Prevenció de la Tortura, que aplega 48 entitats d'arreu de l'Estat, “l'eliminació de testimonis molestos o, simplement, colpidors és una prolongació del *tot s'hi val* i de la voluntat política governamental de silenciar la pràctica de la tortura”. Del Cura afegeix que “cal recordar, però, que els organismes internacionals són molt primmirats i sensibles a les dificultats i entrebancs que pateixen les entitats de defensa dels drets humans i al tracte institucional que reben les víctimes de la brutalitat policíaca”.

L'eliminació de testimonis molestos és una prolongació de la doctrina del ‘tot s'hi val’

Com a rerefons d'aquest nou episodi de censura, suren les tenses relacions amb Internet i les xarxes socials que manté el Departament d'Interior comandat per Felip Puig. Després de la darrera vaga general, Puig ja va impulsar una polèmica web de delació ciutadana, amb un debat que cueja sobre la seva legalitat, on es van penjar 69 fotografies de manifestants. Segons dades oficials, la web –avui inoperativa “fins que torni a ser necessària”, segons declaracions recents del comissari Joan Miquel Capell– va rebre tres milions de visites i 3.970 atacs infor-

> Google col·labora: 1.310 usuàries identificades

Segons les dades facilitades per l'empresa Google, l'any passat es van rebre 79 sol·licituds de retirada de continguts provinents d'institucions de l'Estat espanyol (policia, Agència de Protecció de Dades o al-

tres), 22 amb ordre judicial, contra 32 continguts; el 89% van ser acatades. Sense ordre judicial, es van rebre 60 sol·licituds sobre 333 elements i només se'n va acceptar un 8%. A més, l'any passat, la policia i altres organismes van

reclamar dades concretes sobre usuàries i comptes de correu específics 848 vegades. En el 56% dels casos registrats el 2011, Google va acabar facilitant dades personals sobre els comptes de 1.310 usuàries.

> Per la via policial, judicial i digital, CIU ha optat per diverses formes de censura que pretenen silenciar el malestar social davant la crisi; les denúncies als jutjats contra mitjans locals que destapen la corrupció, la retirada de vídeos molestos i l'opció de la delació 'ciutadana' són algunes de les proves. La llei de l'embut macarthista de tall convergent avança perillosament contra les xarxes socials lliures. Mur de silenci amb un cartell penjat a la porta dels palaus: "Prohibit delinquir: el poder no admet competència".

estirant del fil

màtics. Tampoc cal oblidar que el mes de maig, en un vídeo casolà en-registrat des d'un balcó, ja es mostrava la bufetada humiliant i el maltracte de paraula i obra que rebia un jove indefens a mans d'efectius antidisturbis dels Mossos, quan el jove es dirigia a la manifestació de l'1 de maig.

Setembre negre de censura i no només digital. El mes deixa més impunitats: un judici impossible contra una persona discapacitada acusada d'agressió als Mossos; un procés judicial contra la revista *Cafèambllat* per destapar la corrupció continuada d'empresaris convergents en la sanitat pública catalana, o un anunci de nou model policial intensiu en "col·laboració ciutadana" amb prova pilot a les comarques gironines i amb constructors, capellans i firaires implicats. Corda, nus i desenllaç: la soga de la censura, segons el sometent convergent.

> L'obsessió anarquista revifa

L'Institut de Seguretat Pública de Catalunya -l'antiga Escola de Policia de Mollet- realitzarà a finals d'octubre unes jornades internes sota el títol *Intel·ligència contra la radicalització* que comptaran amb la participació dels principals arquitectes dels actuals esquemes repressius. De Felip Puig a Javier Zaragoza -fiscal en cap de l'Audiència Nacional-, passant per la cúpula policial dels Mossos i els màxims responsables de la Divisió d'Informació, comandada per Manel Castellví. Durant la trobada, s'abordanen realitats com l'IRA, ETA, Al-Qaida Central, el terrorisme ultradretà o les noves formes de radicalització política, espai on l'organització també ha situat "l'anarquisme" i "l'ús d'Internet i el terrorisme individual" com a noves formes "d'extremisme violent del segle XXI". L'obsessió per l'anarquisme -Mayor Oreja el 2001, la policia espanyola la darrera dècada o Enric Juliana després de la darrera vaga general- torna amb força i emmarca la tradició llibertària sota la catalogació de terrorisme.

ELS EDITORS DE 'CAFÈAMBLLAT' AFRONTEN UN PROCÉS JUDICIAL PER DENUNCIAR LA CORRUPCIÓ

"Volen instal·lar-nos en la por, però avui ja som més lliures"

RAMON SERRA

Marta Sibina a la concentració de suport a 'Cafèambllat' que va tenir lloc a la Ciutat de la Justícia el 13 de juny

Hi ha moltes maneres de matar, escrivia Brecht. I n'hi ha moltes de censurar. CIU ho sap. El 27 de setembre, l'Albano i la Marta compareixen davant la justícia com a acusats. No estaran sols: els acompanyarà una concentració solidària. Motiu? Haver destapat la densa trama de corrupció sociovergent de la sanitat pública catalana. A les impulsores de la revista 'Cafèambllat' les ha denunciades Josep Maria Via, assessor d'Artur Mas. I com passa sovint a l'oasi català, seuen primer a la banquetta les persones que denuncien la corrupció que no pas les que la perpetren. Encara més. Poc abans de tancar aquesta edició, CIU i PSC han impedit la compareixença dels periodistes de 'Cafèambllat' al Parlament. De tot plegat n'hem parlat amb la Marta.

David Fernández
estirantdelfil@setmanaridirecta.info

Fa dos anys, vam aixecar la catifa del negoci de la sanitat pública.

Fa dos anys, vam començar a preguntar, a demanar informació, a voler saber detalls sobre el que es feia amb els diners dels hospitals de Blanes i Calella. La primera cosa que vam descobrir és que hi havia molta gent treballant per amagar informació. El primer que vam trobar sota la catifa va ser opacitat... tota la resta és conseqüència directa d'aquesta opacitat.

Com és possible aquest negoci i amb quants silencis còmplices?

Els escàndols que estem coneixent ara sobre la sanitat catalana

no haguessin estat possibles sense una potent *sociovergència sanitària*. El primer control que ha fallat davant les irregularitats és el principal en una democràcia: el dels partits que es fiscalitzen els uns als altres. Un exemple escandalós és el del cas *Crespo*, en què CIU i PSC van treballar activament per tapar les gravíssimes irregularitats que va trobar la Sindicatura de Comptes i que van costar 2,4 milions d'euros als hospitals de Blanes i Calella.

Quina creieu que és l'estratègia de qui us denuncia?

Respondre a una denúncia judicial és un procés desgastant, car i emocionalment dur. Suposo que la idea és doble: per una banda, donar un cop a qui ha trencat un si-

lenci i, per l'altra, avisar els pocs que també n'estan parlant. Volem instal·lar la por d'escriure, la por d'opinar...

Com afronteu el judici d'aquest dijous?

És una barreja de nervis i incredulitat. Hi ha moments en què no et pots creure que això estigui passant. Tot plegat és força surrealista. Però, d'altra banda, l'enorme onada de suport que estem rebent és molt reconfortant: ens ha aju-

"La primera cosa que vam descobrir és que hi havia molta gent treballant per amagar informació"

dat a establir contactes, a conèixer gent, a aprendre molt... Des d'aquest punt de vista, quasi caldria donar les gràcies al denunciant... Avui, som més forts, estem més acompanyats i... tenim més fons...

L'intent d'ofegament econòmic no és l'únic senyal, oi? Darrerament, 'Cafèambllat' desapareix de determinades dependències...

Ens ha impressionat molt. Hem pogut filmar i demostrar que, a l'Ajuntament de Calella o a l'hospital de Blanes, les nostres revistes desapareixen. És increïble la por que té l'alcalde de Calella, Montserrat Candini, a la informació. És impressionant la por que tenen els gestors dels hospitals...

"Hem pogut demostrar que, a l'Ajuntament de Calella o a l'hospital de Blanes, les nostres revistes desapareixen"

Heu adoptat el lema 'Hem fet el que hem pogut'. Què heu fet?

Perquè hem estat fidels a les nostres consciències i, d'aquí uns anys, podrem mirar-nos a la cara i dir-nos-ho. A més, aquesta primera part del procés l'hem fet bastant sols, però de seguida t'adones que, per fer front a un problema enorme i sistemàtic com el que té la sanitat pública, cal estar organitzats. Cal una resposta periodística i ciutadana global, cal fer créixer propostes alternatives, participar i prendre com a propis els mitjans de comunicació que sí que estem fent la feina.

Tot poder requereix control, mordassa, càstig. Com reviu la censura al segle XXI? Quin és l'antidot? L'antidot perfecte és més difusió. Internet ha obert una porta que cada cop s'està fent servir més i que fa molta por al poder perquè no la pot controlar: la comunicació massiva entre iguals. De vegades, intento imaginar gent com Rodolfo Walsh (periodista argentí desaparegut el 1977) amb un mail i un compte de Twitter! Sincerament, crec que ja estem guanyant la batalla de la difusió d'informació.

, impressions

Francesc Foguet · Professor universitari Quintí Foguet · Metge psiquiatra
opinio@setmanaridirecta.info

Les 4S contra la 'societitis'

En un context de depredació financera com l'actual, es fa encara més imperativa la necessitat de redissenyar noves estratègies de prevenció per evitar la follia col·lectiva. Perquè el clima de pessimisme i apatia induïts pot descosir tant el teixit social, basat en uns mínims criteris d'equitat i de justícia, que ens condueixi a l'hecatombe. En comptes d'atorgar el protagonisme absolut als mercats, d'acord amb l'actual dinàmica especulativa, s'imposa de prioritzar l'individu com a ésser social: lliure, emancipat, compromès i sa.

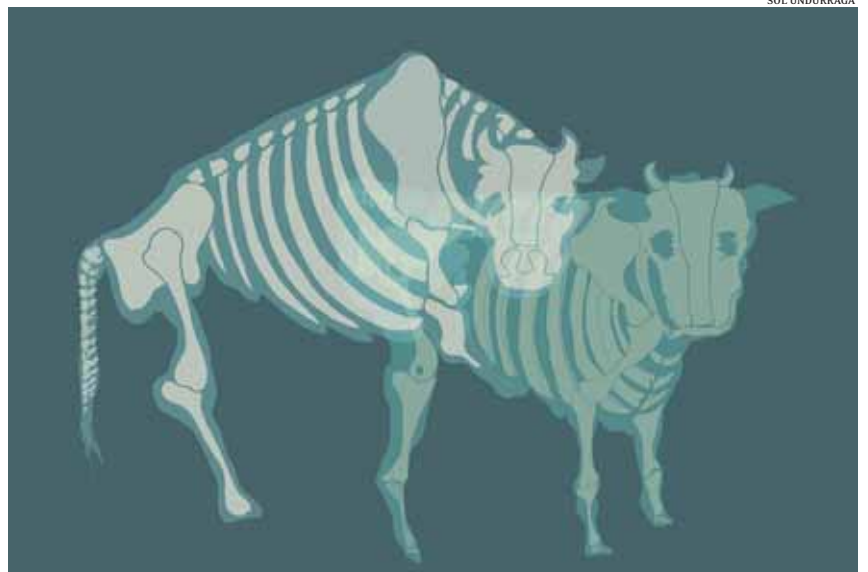
Per això, considerem que cal enfortir aquests quatre pilars bàsics: la salut, la socialització, la pràctica d'un esport no competitiu i el sexe o, en general, les relacions interpersonals o afectives. Són les anomenades quatre esses (4S) de la felicitat.

1. La salut es promou sobretot amb un bon coneixement de les múltiples pràctiques preventives: una alimentació saludable per al cor i la ment, l'abstinència de substàncies addictives i el control de l'ansietat i l'estrès. Cal posar un èmfasi especial en els indicadors que influeixen de manera positiva en la salut mental, descrits l'any 1996 per McDonald i O'Hara: la qualitat ambiental, l'autoestima, el processament emocional, les habilitats en la cura personal i la participació social.

2. La socialització implica la capacitat de la persona de desenvolupar-se i integrar-se en l'entorn, d'interrelacionar-se amb altres éssers de la mateixa espècie. En aquest sentit, l'educació de la comunitat, la bàsica i la superior, permet de potenciar unes ments crítiques i constructives. Per a l'enfortiment de l'autoestima i l'autoeficàcia de l'individu, també són fonamentals la participació proactiva en els aspectes de la vida social i l'assumpció d'un rol específic, actiu i compromès, en el seu perímetre vital.

3. La pràctica de l'exercici físic no competitiu, preferentment en grup, que propiciï el respecte mutu i la cultura de l'esforç i del treball en equip, és necessària per activar el conegut binomi "*mens sana in corpore sano*" dels clàssics. L'activitat física pot retardar, per exemple, el deteriorament neurocognitiu i la malaltia de l'Alzheimer.

4. Les relacions afectives saludables en general i, a partir d'una edat biològicament determinada, les sexuals en particular haurien de basar-se en un vincle d'igual a igual i sense imposicions. No cal dir que tan recíproc com sigui possible, perquè pugui generar elements potenciadors de la persona i del compromís íntim amb l'altre.

SOL UNDURRAGA

Així i tot, els factors que influeixen en el benestar no tan sols es delimiten en l'esfera personal (una bona salut física, una autoestima adequada, una perícia per menar els conflictes, per aprendre i per rectificar), sinó que també són imprescindibles altres necessitats, més enllà de les bàsiques (l'alimentació i l'habitatge). Sobretot, una bona integració des del punt de vista tan comunitari (una xarxa social i una activitat

laboral òptimes) com estructural (l'educació, la seguretat de ser atesos en moments difícils, l'absència de conflictes, etc.).

Els sistemes neoliberals d'avui, amb polítiques de devastació del teixit social, fan que tots aquests paràmetres trontollin o s'esquerdin. Es crea, de manera deliberada, un clima d'inseguretat, de preocupació, de neguit que pot desembocar en una societat malalta en la psique i en el soma.

Una *societitis* o inflamació del teixit social que pot cronificar-se fins a extrems perillosos. D'aquí ve que sigui prioritari, en primera instància, garantir aquests elements potenciadors de la salut, les quatre esses, com a antiinflamatoris molt potents contra l'agonia de la por i el desencís. I, tot seguit, com a medicines naturals, holístiques, contra el totalitarisme i la banalitat i a favor d'una societat més democràtica i més lliure.

Rolando d'Alessandro
opinio@setmanaridirecta.info

Estevete

Als 16 anys, al seu poble de la Franja, el van rapar per no voler dur la camisa blava dels falangistes. Als cinquanta, obrer de la Maquinista de Barcelona, corria davant els grisos.

Dues pinzellades de la vida d'un home que no he conegut, narrada en pocs minuts i amb nitidesa per la seva filla al tanatori, en l'acte de comiat. Se n'ha anat una altra víctima d'una de les dictadures més llargues i cruels que ha viscut

Europa. Testimonis d'una esperança, d'experiències col·lectives úniques, de la reacció salvatge de tots els poders de tota la vida, d'un terror difós i durat 40 anys.

Víctimes, resistents i també rebels: tots fills malvolguts d'un país que continua essent, en les seves expressions institucionals, sinistre. A la prepotència dels fills i néts dels revoltats traïdors i guanyadors s'hi suma la covarda tímidesa o l'oberta complicitat

d'aquells que haurien de representar els fills dels perdors i que fins i tot a vegades es reclamen com a tals.

Curios país, que es vol europeu, oblidant que, a Europa, un dels components essencials dels fonaments sobre que es van erigir -acabada la Segona Gran Guerra- les actuals democràcies formals, va ser la resistència antifeixista i antinazi. Lloada, sovint sobredimensionada, sempre idealitzada la Resistenza, els partisans, els maquis han estat per dècades, i ho són encara, protagonistes de milers d'actes institucionals, llibres, articles, pel·lícules. Herois, exemples per a les generacions

futures. Milers de places, carrers, escoles s'han dedicat als màrtirs de la lluita antifeixista.

Aquí... Aquí on va haver-hi la lluita de maquis més llarga i segurament sagnant, avui dia encara és difícil saber del cert quanta gent hi va participar, quanta gent hi va morir. A les escoles ni l'esmenten, a les universitats no s'investiga i no em consta que hi hagi ni un sol carreró dedicat a Quico Sabaté o a Caracremada o a un o una de les milers de lluitadores que van combatre durant gairebé un quart de segle el franquisme.

Aquesta indiferència pública que arriba fins a negar la pensió de

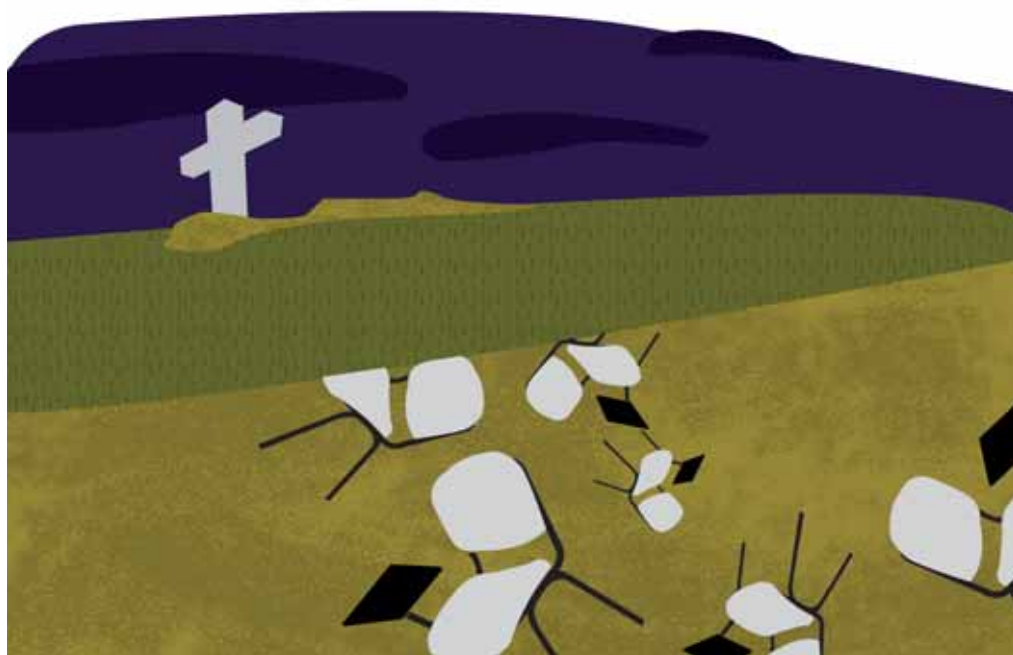
combatent als supervivents d'aquella lluita (del bàndol antifeixista, exactament al contrari del que passa a la totalitat dels països europeus) passarà factura.

Són molt grans i ens van deixant els darrers protagonistes vius -combatents o "simples" resistents- d'aquella contesa sòrdida i èpica, i se'n van en silenci, passant directament d'existències dures de treball, emigració o exili, a l'oblit o a la classificació historiogràfica. Veus ignorades o, en ocasions, gravades, arxivades i etiquetades. Però no persones envers les quals la societat, tota, té un immens deute de justícia.

Sergi Vázquez Anguela · Militant del SEPC UdG
opinio@setmanaridirecta.info

El nyap de Bolonya

NÚRIA GÓMEZ

Fa dies, al 3/24, el rector de la UB, Dídac Ramírez, va dir que l'aplicació del Pla Bolonya havia estat un "nyap" i que els estudiants tenien raó. Aquest, i d'altres, són uns fets que s'han materialitzat des de fa uns cursos i que els estudiants feia anys i panys que veníem denunciant. Tot i això, com sempre; a aquells estudiants que protestaven, es tancaven, debatien i feien sentir la seva veu, no se'ls va fer cas.

Vaig començar a militar en el sindicalisme estudiantil de l'Esquerra Independentista ja fa uns anys quan la CEPC estava en el procés final de confluència amb l'Alternativa Estel. A partir de la formació del Sindicat d'Estudiants dels Països Catalans (SEPC) he militat a la URV i, ara mateix, a la UdG, on estic cursant un màster. Aquests anys d'una visió global del procés de lluita contra Bolonya, la implantació, la privatització progressiva de la universitat i les actuals retallades, em porten a expressar la meua opinió respecte del que està passant a la universitat pública catalana.

Abans del boom de la lluita contra el Pla Bolonya, cap el 2008, la protesta i advertència del nefast pla ja feia anys que corria per les aules del nostre país de la mà del SEPC i d'algunes assemblees de facultat. En aquells moments ens ignoraven i ens tractaven de "radicals". Més

Cada cop, el sector privat té més pes i més decisió en els afers de la universitat

tard, quan van veure que el moviment estudiantil anava de debò, van dir que mentíem, que exageràvem i que només volíem confrontació sense cap argument. Segurament, alguns pensaven (altres sabien que teníem raó) que érem uns queixosos i que el Pla Bolonya duria bons fruits a les aules universitàries.

Ens venien la moto que el Pla Bolonya portaria més facilitats per moure's per Europa a estudiar, que les classes serien més participatives i esponjades (quan any rere any hi ha increment de ràtio i la majoria de classes no s'imparteixen des de cap punt de vista de l'educació popular); i que sortiríem de la universitat millor preparats (quan s'ha vist que, al contrari, sortim pitjor preparats, amb menys optativitat i sense la utilitat de les "meravelloses" competències). I el que no ens deien és que el principal objectiu de l'aplicació del Pla Bolonya era la privatització i elitització de la universitat pública.

Cada cop, el sector privat té més pes i més decisió en els afers de la universitat i el coneixement. La mercantilització dels continguts i l'ensenyament cada any s'ha fet més palès. En aquest procés hi ha jugat un paper clau els Consells Socials de les universitats, els rectors, els governs autonòmics i centrals i la burgesia del nostre país (i dels veïns) que té molt d'inte-

rès que aquest procés segueixi endavant.

Avui dia, podem veure, encara més clar, com els bancs i les grans empreses controlen la nostra societat i exprimeixen al màxim als treballadors. Veiem com fan fora de casa seva a molta gent, com cada cop tenen més implantació a les universitats, com apugen els preus de les matrícules universitàries o com incentiven que els estudiants vagin a la universitat privada (no és d'estranyar amb les vinculacions que, per exemple, té el conseller Mas-Colell). I tot això ja ho venien fent fa anys, abans de la "famosa crisi". Ara, els governants ens diuen "que no hi ha més remei" i s'ha de retallar els serveis socials, privatitzar la sanitat i l'ensenyament; i que això no és culpa dels bancs, ni de la burgesia, ni dels lladres de quant blanc; sinó que els "ciutadans hem estat per sobre de les nostres possibilitats". Mentida! Aquesta és una de les noves falsedats que ens volen colar, com aquella de les bondats del Pla Bolonya.

CARTES

Envieu les vostres cartes a: cartes@setmanaridirecta.info per correu postal a: Riego 37, bxos esquerra. 08014 Barcelona. L'extensió màxima de les cartes és de 1.000 caràcters (amb espais) i han de portar signatura, localitat i contacte.

Triodos no vol debatre

Pasqual Aguilar, Castanyet.

La publicació de l'article "Triodos, la banca de la mala consciència capitalista" ha fet que el departament de comunicació d'aquest banc intenti desautoritzar l'autor i s'hagi adreçat a la DIRECTA, tal com ha fet amb d'altres mitjans que l'han publicat.

La informació que he donat sobre Triodos es pot demostrar i verificar en la seva web en anglès i castellà; només he llegit, traduït i pensat el que diuen. Recerca i anàlisi, res més.

Triodos va enviar a la DIRECTA un escrit que és un model de carta ja preparat per als clients que demanen explicacions sobre l'existència del fons d'Inversió Socialment Responsable (ISR). Aquesta cartera de negoci, que a 30 de juny de 2011 gestionava 575 milions d'euros, fa dubtar del discurs ètic d'aquest banc i per això vaig apuntar les raons a l'article.

La resta de punts exposats (manca de criteri a les inversions en energies renovables, imperialisme lingüístic, seus de luxe...) no tenen resposta. Triodos no pot negar l'existència d'aquest fons, ni dels guanys que se'n deriven.

Triodos és una empresa que necessita una imatge "ètica" i l'article la qüestiona. I, és clar, es preocupen perquè el meu escrit s'ha difós. Crec que el banc no ha fet cap nota pública d'aclariment, perquè significaria divulgar l'existència d'aquest fons d'inversió i els suposaria una pèssima propaganda. M'hagués agradat que s'expliquessin, ja que em sembla que el debat i la polèmica amb arguments i respecte és fonamental en els mitjans de comunicació.

Independència i interdependència

Josep M Loste i Romero, Portbou

Si hagués d'elegir entre continuar lligat al Regne d'Espanya, o ser un Estat independent, una república catalana —sense estar integrada a la UE i a l'euro— sense cap mena de dubte, optaria per la segona possibilitat, ja que, hores d'ara, el Regne d'Espanya és irrespirable, una democràcia de molt baixa qualitat que pot deixar de ser-ho en qualsevol moment. És cert que fora de la UE i l'euro hi ha vida. Però quina vida? Jo crec que, malauradament, els catalans no tenim la vida blindada, és més, hores d'ara, la tenim molt mortificada.

Necessitem, urgentment, ajuda i assessorament de la UE, i de tots els catalanòfils d'arreu del món, per tirar endavant amb normalitat i dignitat la futura, nova república catalana.

. EDITORIAL

La independència de Mas

Superada ja la hipòtesi de la cortina de fum com a principal raó d'Artur Mas per a pujar al vaixell de l'autodeterminació -encara que de retruc li vingui com anell al dit-, cal preguntar-se en què pensa Mas quan parla d'un Estat propi. La majoria de la societat civil d'esquerres que ha lluitat per a la independència dels Països Catalans al llarg de les passades dècades, de ben segur que interpreta positivament els actuals esdeveniments; com una porta oberta, un escenari on tot és possible, però on també s'encenen veus d'alarma. Mas va deixar clar en el seu discurs parlamentari del 25 de setembre que una Catalunya amb autogovern seria un país clarament capitalista, obediència a les ordres que dicte-

sin els mercats i les institucions financeres internacionals. Probablement, i això no ho va dir, de cara en dins també sota la tutela d'una petita casta que controla gran part de la nostra riquesa: les 400 famílies de les que parlava Millet. En el camp de les llibertats el nostre passat recent només pot fer que preocupar-nos. Personatges com el conseller d'Interior Felip Puig seran els que faran de l'Estat propi un país més lliure? És evident que no. Més autogovern no ha de ser forçosament sinònim de ser més justos i més lliures, potser tot el contrari. Per tot això, i ara que sembla que la cursa va de debò, caldrà lluitar amb més intensitat que mai per la justícia social, els drets civils i les llibertats.

. COM S'HA FET

Aquesta setmana felicitem al David i al Jesús perquè ha sigut el seu aniversari. Felicitats! Esteu fets uns xavals!! D'altra banda, comentar que estem tancant el número mentre milers de persones rodegen el Congrés dels diputats, a Madrid i el Parlament de Catalunya, a Barcelona. Només volem dir que els nostres cossos estan aquí a la redacció treballant perquè tingueu informació de qualitat i de primera mà, però els nostres esperits estan en aquests dos eixos del mal. També us fem saber que com a subscriptores de la DIRECTA tindreu descomptes al cicle Cants i Autors que s'inaugurarà aquest divendres al Casal Popular l'Esquerda de Granollers. Podeu trobar més informació a la pàgina 14 d'aquest exemplar de la DIRECTA. Finalment volem tornar a recordar a les nostres lectores valencianes que estem buscant alguna persona d'aquesta ciutat que vulgui col·laborar amb la DIRECTA en les tasques de distribució del setmanari als punts de venda que tenim a la capital del Túria. Si coneixeu algú amb ganes us podeu posar en contacte amb nosaltres al mail distribucio@setmanaridirecta.info. Fins la setmana que ve. Salut!

. FOTOGRAFIEM, DONCS EXISTIM

Decidim no marxar a Londres

Gemma Garcia
directa@setmanaridirecta.info

Darrerament, alguns polítics estan capficats en enviar-nos a Londres en la negociació més absurda del dret a decidir. La passada primavera, el conseller Francesc Xavier Mena, va suggerir-nos servir cafès a Londres "per guanyar fluidesa amb l'anglès". I ho feia com a proposta en una comissió sobre l'atur juvenil. Ara, quan les relacions entre Catalunya i l'Estat espanyol estan en primer pla, encara hi ha polítics que ignoren la legitimitat del dret a decidir

dels pobles. Però hi ha un altre dret a decidir que també està en joc. Bé, que ja estava esquerdat i ara el volen esmicolar. Si el ministre Ruiz-Gallardón continua amb el seu pla maquiavèlic de modificar la llei de l'avortament farem un retrocés en el dret a decidir sobre el propi cos que ens transportarà als anys 70. Haurem de tornar a Londres a avortar, o fer-ho clandestinament a casa. Potser es tracta d'una conxorxa perquè anem a Londres a servir cafès i aprofitem per avortar? Gallardón ha decidit que no tenim dret a decidir. Vol prohibir-nos decidir avortar sense

donar explicacions en el termini de 14 setmanes com fins ara i obligar-nos a parir encara que es detecti malformació del fetus. Ell ha decidit que ni les dades del Tribunal Suprem de 1976, que indiquen que van morir 3.000 dones degut als 300.000 avortaments clandestins, compten. Però, de nou, no els farem ni cas. No marxarem a Londres. Ni a servir cafès ni a avortar. Perquè ens organitzarem i ens mobilitzarem per construir una societat justa, igualitària i solidària, on el(s) dret(s) a decidir serà inqüestionable. El 28 de setembre, Dia Internacional per la Despenalització de l'Avortament, i cada dia.

. EL RACÓ IL·LUSTRAT

Edita: Associació per la Difusió Sense Límits (ADSL)
Dipòsit Legal: GI-1528-2005
C. Riego núm. 37 baixos esquerra, 08014 Barcelona
www.setmanaridirecta.info – directa@setmanaridirecta.info
Tel: 935 270 982 // Mòbil: 661 493 117

LICÈNCIA CREATIVE COMMONS
Reconeixement-No Comercial-Sense Obra Derivada 2.5

Sou lliure de copiar, distribuir i comunicar públicament l'obra amb les condicions següents:
RECONeixEMENT. Heu de reconèixer el crèdit de l'obra de la manera especificada per l'autor o el licenciadador.
NO COMERCIAL. No podeu utilitzar aquesta obra amb finalitats comercials.
SENSE OBRES DERIVADES. No podeu alterar, transformar o generar una obra derivada d'aquesta obra.
- Quan reutilitzeu o distribuïu l'obra, heu de deixar ben clars els termes de la seva licència.
- Algunes d'aquestes condicions poden no aplicar-se si obteniu el permís del titular del dret d'autor. El dret derivat d'us legítim o qualsevol altra limitació reconeguda per la llei no queda afectada per l'anterior.
Aquesta publicació té una licència Creative Commons Attribution-NonCommercial. Per veure una còpia d'aquesta licència visiteu <http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/2.5/es/> o envieu una carta a Creative Commons, 559 Nathan Abbot Way, Stanford, California 94305, USA

· Aquesta publicació intenta escriure amb un llenguatge no sexista i no androcèntric.
· El setmanari DIRECTA no comparteix necessàriament les idees expressades als articles d'opinió.

ÀREES DE TREBALL DE LA DIRECTA

redaccio@setmanaridirecta.info – edicio@setmanaridirecta.info – video@setmanaridirecta.info
fotografiadirecta@setmanaridirecta.info – il·lustracio@setmanaridirecta.info
subscripcions@setmanaridirecta.info – distribucio@setmanaridirecta.info
publicitat@setmanaridirecta.info – administracio@setmanaridirecta.info

Qui Som

REDACCIÓ: Estirant del fil | David Fernández Impressions | Lèlia Becana Així està el pati | Jesús Rodríguez i Manu Simarro Quaderns d'Illacrua | quadernsillacrua@setmanaridirecta.info Roda el món | Laia Gordi i Oriol Andrés Observatori dels mitjans | Javier Borrás Expressions | Anna Pujol Reig, Mireia Chavarria i Àlex Vila Agenda directa | Arnau Galí i Muriel Comas La indirecta | Àlex Romaguera FOTOGRAFIA: Robert Bonet IL·LUSTRACIÓ: Carlos Villafraña CORRECCIÓ: Laia Bragulat EDICIÓ: Marc Iglesias COMPAGINACIÓ: Roger Costa Puyal PUBLICITAT: Anna Pujol Reig DIFUSIÓ: Blai Lindström DISTRIBUCIÓ: Lèlia Becana SUBSCRIPCIONS: Lèlia Becana ADMINISTRACIÓ: Jordi Raymond

Corresponsalies

BAIX LLOBREGAT: baixllobregat@setmanaridirecta.info
BERGUEDA: bergueda@setmanaridirecta.info
BARCELONÈS NORD: barcelonesnord@setmanaridirecta.info
EL CAMP: elcamp@setmanaridirecta.info
GIRONA: girona@setmanaridirecta.info
L'HORTA: horta@setmanaridirecta.info
MANRESA: manresa@setmanaridirecta.info
MARÉSME: maresme@setmanaridirecta.info
MENORCA: menorca@setmanaridirecta.info
OSONA: osona@setmanaridirecta.info
RIPOLLÈS: ripolles@setmanaridirecta.info
SABADELL: sabadell@setmanaridirecta.info
SOLSONÈS: solsones@setmanaridirecta.info
TERRASSA: terrasa@setmanaridirecta.info
TERRES DE L'EBRE: terresebre@setmanaridirecta.info
TERRES DE PONENT: terresponent@setmanaridirecta.info
VALLÈS ORIENTAL: vallesoriental@setmanaridirecta.info

, així està el pati

Un any sense horari nocturn
als CAP de la Selva | PÀG. 8

La plantilla del Camp Nou farà
vaga el 7 d'octubre | PÀG. 10

L'empresariat gira l'esquena al
procés sobiranista | PÀG. 11

Esclata la ràbia contra el
govern del PP | PÀG. 12

BAGES · ELS IMPACTES DE L'EXPLORACIÓ MINERA JA HAN COSTAT MÉS DE 300 MILIONS D'EUROS A L'ERARI PÚBLIC

Iberpotash torna a demanar una ampliació del runam salí del Cogulló

Meritxell Guàrdia

manresa@setmanaridirecta.info

La multinacional israeliana Iberpotash ha presentat una altra petició d'ampliació pel runam salí del Cogulló a Sallent (Bages). En concret, l'empresa extractora de potassa vol ampliar un 16% l'abocador, que passarà de 488.748 m² a 565.584m² (88 camps de futbol) i permetrà abocar 7,7 metres cúbics addicionals de residu salí. La Plataforma Prou Sal! Ja ha alertat que aquesta nova ampliació "no va acompanyada per cap pla de reducció dels residus ni a curt ni a llarg termini" i que, amb aquest fet, "s'està hipotecant, encara més, la salut mediambiental de la zona i de la conca del Llobregat". Al comunicat, el grup ecologista també ha anunciat que l'ampliació impossibilita la seva impermeabilització i que el runam del Cogulló encara no compleix bona part dels requisits que li va marcar l'autorització ambiental que va legalitzar i ampliar l'actual abocador.

I més encara

Els plans d'Iberpotash estan molt avançats. Segons ha anunciat l'empresa als diversos mitjans de comunicació, l'ampliació del runam salí del Cogulló ha de permetre emmagatzemar tot el residu que es produeixi des d'ara fins a la fi de l'activitat minera a Sallent, que està prevista a "curt termini". Però el fet és que aquest mateix argument és el

que va pesar fa quatre anys, quan Iberpotash va demanar l'autorització ambiental i l'ampliació, que li van ser concedides sense que l'empresa hagi complert, encara avui, amb les mesures ambientals imposades. Segons dades de Prou Sal!, Iberpotash encara no ha instaurat mecanismes segurs de recollida d'aigües salines ni ha instal·lat sensors per mirar les filtracions i els moviments de terres, entre altres. I ja s'han comptabilitzat més de 300 fuites i trencaments del col·lector de salmorres durant els darrers vint anys. Entre els més greus, hi ha els tres vessaments que es van produir entre l'agost de 2008 i el juny de 2009, que han arruïnat el paratge natural de la Corbatera de Sallent.

Hi ha hagut més de 300 fuites i trencaments del col·lector de salmorres durant els darrers vint anys

Cal recordar que els runams salins són part de la causa de l'alta salinització del Llobregat i alguns dels seus afluents, cosa que ha implicat l'aparició de trihalometans en el tractament de les aigües a les potabilitzadores. A més, la contaminació

Panoràmica de les instal·lacions d'Iberpotash a Sallent

salina és el causant més directe de la construcció de les dues dessaladores a Abrera i a Sant Joan d'Espí. En aquest sentit, Prou Sal! també denuncia que els impactes de l'exploració minera d'Iberpotash han costat més de 300 milions d'euros a l'erari públic segons dades facilitades per l'Agència Catalana d'Aigües.

Promotors del geoturisme

Aquesta última reivindicació és una de les que han posat damunt la taula els grups ecologistes Prou Sal! i Montsalat en relació al XII Congrés Internacional de Patrimoni Geolò-

gic i Miner (CIPGM) que s'ha celebrat entre el 20 i el 23 de setembre a Manresa. Els grups ecologistes van enviar una carta als membres del Consell Comarcal del Bages instant-los a no anar a l'acte promogut per Iberpotash en el marc del Congrés on, després de la conferència *Iberpotash com a referent de la indústria minera i el seu projecte de futur*, a càrrec del conseller delegat de l'empresa José Antonio Martínez, se servia un aperitiu i "vi d'honor" a càrrec de l'empresa. L'acció servia per mostrar el rebuig a un model de funcionament de "beneficis privats i

costos públics", que "no fa altra cosa que augmentar la crisi que patim", segons han indicat els grups ecologistes. La resposta de la presidència del Consell Comarcal ha estat concertar una reunió amb els grups ecologistes.

Iberpotash és una empresa influent a la comarca, ja que patrocina diversos esdeveniments i entitats com el teatre Kursal, el campionat d'escacs Obert Ciutat de Manresa o el Bàsquet Manresa, entre altres. L'última col·laboració ha estat, a més de la del CIPGM, al Parc Geològic i Miner de la Catalunya Central. Un parc que la setmana passada va rebre l'acceptació pública com a Parc de la Xarxa Europea de Geoparcs avalada per la UNESCO. Aquest projecte esdevé de gran importància per l'empresa minera ja que, com apunten diversos grups ecologistes, li serveix per embellir, sota el nom de "patrimoni", una activitat minera que està molt lluny de ser sostenible. I és que Iberpotash ha advertit la fi de l'activitat minera a Sallent en pocs anys, però no ha dit res sobre del desmantellament del gegantí abocador salí. Segons Prou Sal!, es poden aplicar diverses alternatives, que passarien per augmentar l'eficàcia en el triatge de l'extracció de la mina -un 80% del que s'extreu és residu, segons el grup ecologista-, per la reintroducció del residu a la mina o per crear una planta de reciclatge de sal, tal com Iberpotash té previst de fer a Súrria.

, així està el pati

CATALUNYA · PRIMER ANY SENSE HORARI NOCTURN A SET CENTRES D'ATENCIÓ PRIMÀRIA

Les llargues nits de la Selva

Albano Dante
redaccio@setmanaridirecta.info

L'alegre ressaca per la manifestació massiva de l'11 de setembre es va viure amb un regust amarg a la comarca de la Selva: el dia 12 de setembre, es va commemorar el primer aniversari del tancament de l'horari nocturn de set centres d'atenció primària (CAP) que oferien atenció a 40.000 persones. Aquest servei d'atenció nocturna ha estat substituït per un dispositiu que combina el telèfon d'emergències 112, un vehicle de transport (sense metge ni infermera), una ambulància amb metge i un metge a Santa Coloma de Farners, al mig de la comarca. Això fa que, cada nit, desenes de milers de persones vagin a dormir sabent que el metge més proper es troba a 10 i fins i tot 25 quilòmetres de distància... i que només n'hi ha dos. Aquesta distància es fa especialment llarga en una comarca on una part important de la població es troba a les falces del Montseny, comunicada per carreteres sinuoses (on trobem tres dels sis punts més negres de la xarxa viària catalana), molt sovint glaçades i sense cobertura de telèfon mòbil a gran part dels trajectes.

L'alternativa del govern

Els arguments de les autoritats sanitàries per dur a terme aquests tancaments són els mateixos que han fet servir al llarg de la geografia catalana: poca demanda dels serveis, despesa desproporcionada en relació a la població i creació d'un servei substitutori de més qualitat. Uns arguments, però, que van ser refutats per les activistes de la plataforma Units pel CAP, que aplega població de Breda, Hostalric, Vidreres, Sant Hilari, Arbúcies, Anglès i Amer. "Ens volen fer creure que una sola ambulància amb metge i un únic CAP obert a Santa Coloma ens pot donar el mateix servei que els set CAP que han tancat i això és prendre'ns per babaus", va dir una de les activistes al president Artur Mas quan aquest va visitar la comarca. Pocs dies després, interpel·lat al Parlament, Mas va escalfar els ànims de les habitants de la Selva quan va menystenir l'impacte dels tancaments dient que se n'estava fent "un drama" i que no hi havia "res millor que el metge et vingui a casa",

Acció de protesta a la Delegació territorial de sanitat de Girona el 2 de novembre de 2011

Manifestació contra les retallades a la sanitat el 8 de novembre a Arbúcies

en referència al dispositiu substitutori d'atenció telefònica. El president va oferir dades sobre l'activitat per defensar el seu argument sobre el "poc ús" dels dispositius. Però la gent de la plataforma no es va creure les dades i, amb el suport del grup parlamentari d'ICV-EUiA, va entrar al Parlament de Catalun-

ya una sèrie de preguntes sobre aquestes dades d'atenció als CAP abans del tancament. Quan, dos mesos després, van arribar les dades, es va confirmar el que la població de la Selva sospitava: el president Artur Mas estava mentint. Mas va dir que, als CAP de Breda i Hostalric, es feien una mitjana de

tres intervencions per nit. Les dades oficials del Departament de Salut, però, elevaven aquesta xifra a 13,09 atencions per nit, deu més que les que exposava Mas. Quan es van conèixer les dades, la plataforma va emetre un comunicat contundent: "El president menteix en seu parlamentària amb total impu-

nitat, aquestes dades ho avalen i demostren que estem en mans de mentiders i manipuladors".

El drama es converteix en realitat

Lamentablement, la predicció que assenyalava que el dispositiu substitutori no era suficient per atendre la població adequadament es va fer realitat. La matinada del 21 i 22 d'abril, un vilatà de Breda de 40 anys va sentir un dolor molt fort al pit i va trucar al 112 demanant ajuda a les 6:49 de la matinada. 30 minuts més tard, va arribar el primer vehicle, l'ambulància de transport sense metge ni infermera, és a dir, sense cap capacitat d'administrar medicaments. A partir d'aquest moment, les dades són confuses, ja que el 112 s'ha negat repetidament a donar una dada fonamental: a quina hora va arribar el primer metge? Era viu o mort, el pacient, quan va arribar el primer metge? El secretisme, de moment, és total. Les membres de la plataforma Units pel CAP han tornat a regis-

El Departament de Salut encara no ha explicat els detalls de l'atenció rebuda pel veí de Breda que va morir d'un atac de cor la matinada del 22 d'abril

trar les preguntes al Parlament per esclarir l'hora d'arribada del primer metge que, segons els càlculs de les activistes, no hauria arribat abans dels 40 minuts des de la primera trucada. De moment, ni les responsables del 112 ni el Departament de Salut han explicat com va funcionar el dispositiu. Per la seva banda, fonts coneixedores del funcionament del sistema d'emergències assenyalen errors greus a l'hora d'atendre la primera trucada de la dona del pacient, que moriria minuts més tard. Gairebé mig any després, la gent de la Selva continua esperant la resposta del govern. De moment, les 40.000 habitants de la comarca cada dia se'n van a dormir sense saber si, en cas de necessitat, rebran l'ajuda adequada.

CATALUNYA · UN AUTÒNOM DEIXA DE PAGAR ELS DINERS DE L'IVA A L'ADMINISTRACIÓ I ELS DESTINA A ENTITATS SOCIALS

“Quan l'administració pagui a les entitats socials, jo pagaré a l'administració”

Pau Casacuberta treballa com a autònom en projectes educatius relacionats amb les tecnologies de la informació. En una carta oberta al Ministeri d'Hisenda del juliol d'enguany, explicava que es considera un ciutadà modèlic, però que havia decidit no pagar “la segona liquidació de l'IVA, que ascendeix a la xifra –modesta per vostès, però considerable per mi– de 1.125 euros”.

João França
redaccio@setmanaridirecta.info

T'has declarat insubmissió fiscal.

Sí. Però, en el meu cas, és una insubmissió diferent de la insubmissió fiscal que s'havia fet a Catalunya, relacionada amb la independència, que passava per entregar els diners a l'Agència Tributària Catalana i que era un gest més simbòlic que res.

“Hi ha una sèrie d'entitats del tercer sector, especialment a Catalunya, que tenen concerts i subvencions i no estan cobrant”

I en el teu cas?

En el meu cas, no té tanta relació amb qüestions nacionals, sinó amb qüestions econòmiques. Els motius principals són el tema del rescat bancari i del pagament del deute extern. Em sembla indignant que es pagui una morterada de diners per rescatar bancs i per pagar un deute extern que no hem contret i no hem votat. Cap programa electoral no deia que rescatarien els bancs i que es gastarien milers de milers de milions. Em sembla un acte profundament antidemocràtic i per això decideixo no pagar la meua declaració de l'IVA, amb la idea de donar aquests diners a qui els necessita i cobrir els impagaments de l'administració.

ROBERT BONET

Quins impagaments?

L'administració paga diners als bancs, però després no paga a les entitats socials amb qui ja havia contret compromisos anteriorment. La idea bàsica és saltar-se l'intermediari. Els polítics ens han trait, perquè el que fan no té altre nom, i es passen pel forro la voluntat popular i els compromisos que havien assumit amb els electors, llavors, jo no confio en ells. No sé què faran amb aquests diners. La idea és que jo dono aquests diners i em salto l'intermediari, que són els polítics.

Però tu consideres que els has de pagar?

Considero que s'han de pagar impostos, perquè és una contribució al bé comú i a la justícia social. Jo en pagaria més de gust, però no em refio de donar-los a una classe política que ha estat segrestada pel sector financer, pels grans interessos econòmics. Per això els dono directament a aquelles persones que els necessiten i, quan l'admini-

nistració els pagui, aleshores, jo pagaré a l'administració.

A qui els dones?

Estic parlant amb diverses associacions afectades, però encara no puc concretar quines.

Quina mena d'associacions?

Bàsicament, hi ha una sèrie d'entitats del tercer sector, especialment a Catalunya, que tenen concerts i subvencions i no estan cobrant. Això està impedit que es duguin a terme coses molt bàsiques, com un orfenat que no pot pagar el dinar, per exemple. Si no hi ha diners per això, vol dir que hi ha persones que es troben en situació d'absoluta vulnerabilitat.

Com creus que s'ha arribat a aquesta situació?

El pacte d'estabilitat pressupostària que van firmar el PP, el PSOE i també CiU, especifica que la prioritat de les administracions és pagar el deute extern i salvar els bancs. I quan hagin pagat els bancs, quan hagin satisfet els compromisos amb

la casta financera, aleshores, ja pagaran a la resta. Jo penso que això no pot ser, que la prioritat són els ciutadans i, després, si sobra alguna cosa, ja pagarem el deute i, si no podem pagar-lo, no el paguem i punt.

“La prioritat són els ciutadans, si sobra alguna cosa, ja pagarem el deute”

Aquesta situació no canviaria en una Catalunya independent?

No, tot el contrari. Convergència és un partit de dretes i igualment venut als interessos financers. El pacte d'estabilitat pressupostària el va firmar del braç amb el PP. Així, ni amb independència ni sense independència. La independència la fem, fantàstic, però amb unes condicions i un model de país

diferent. Per tenir la independència i fer exactament el que estan fent a Espanya, per què?

Quines conseqüències pot tenir per tu aquesta desobediència?

Jo actuo en solitari, aleshores sóc un *portariscos*. Si fóssim molts, que és la idea, que hi hagi més gent que s'animi a fer-ho, ja seria diferent. En fer-ho tot sol, el que et pot passar és que, a la llarga, t'embarquin el compte. Per això la meua idea no és no donar aquests diners, sinó fer-ho amb retard. Primer, jo dono els diners a les entitats socials afectades pels impagaments i, posteriorment, ja pagaré a l'administració. Ara, si fóssim molts, ens podríem plantejar una insubmissió a la grossa i no pagar ni ara ni després i punt; ens saltem la classe política.

“La manera més ràpida d'acabar amb tot plegat seria retirar tots els diners del banc”

Què faries en cas que t'embarguessin el compte?

Jo espero que això no passi. De fet, hauríem de retirar els diners dels bancs directament, així no et podrien embargar el compte. Tampoc en fan un bon ús, ells. Els diners, els estan fent servir per especular amb els aliments, per fer tripijocs... La manera més ràpida d'acabar amb tot plegat seria retirar tots els diners del banc i a veure què fan llavors.

Per què creus que en un context com l'actual no sorgeixen més iniciatives com aquesta?

Potser perquè no es coneix, perquè no hi estem acostumats. Portem molts anys vivint còmodament i encara no ens fem a la idea que s'està produint un canvi històric que ens condueix a noves formes de compromís polític i social. Hem de prendre'ns la vida d'una altra manera i, si volem aconseguir les coses, no n'hi ha prou amb anar a votar cada quatre anys. Tot el contrari, necessitem una participació diària i una implicació quotidiana.

, així està el pati

BARCELONA · LES PROTESTES PODEN DESEMBOCAR EN UNA VAGA EL 7 D'OCTUBRE, EL DIA QUE ES JUGA EL BARÇA-MADRID

Les treballadores del Camp Nou denuncien l'incompliment del conveni

Manel Ros

redaccio@setmanaridirecta.info

Les treballadores dels accessos al Camp Nou, pàrquings, taquilles i torns de les entrades fa mesos que denuncien les condicions laborals sota les quals les fa treballar el Futbol Club Barcelona, al qual acusen de saltar-se el conveni constantment. Segons José Luís Lozano, membre de la CGT i del comitè d'empresa, format per cinc sindicats (CCOO, UGT, USOC, Independents i CGT), el que vol fer el club realment és "treure-se'ns de sobre" i fer el mateix que han fet amb les acomodadores, externalitzar la feina a una empresa de treball temporal. Les acomodadores del camp van ser cedides a l'empresa de treball temporal Adecco, fet que va implicar l'acomodament de 65 persones i la jubilació d'entre 25 i 30 persones més.

Alerten que la previsió de riscos laborals que proporciona el club "és molt deficient"

Les treballadores reclamen que se'ls doni una garantia de permanència al club per escrit, poder tornar a gaudir dels descansos i un augment salarial. Actualment, segons Lozano, les treballadores dels accessos al Camp Nou cobren un sou base de 8,84 euros l'hora i demanen un augment d'1,5 euros, "mentre que el club ens n'ofereix 0,50", assenyala. Per Lozano, la reivindicació no és res il·lusori, ja que altres clubs de la lliga espanyola amb molt menys pressupost, com per exemple l'Osasuna o el Saragossa, l'any passat cobraven 13,59 euros i 11,75 euros l'hora respectivament, segons denuncia la secció sindical de la CGT del club blaugrana. Per la seva banda, les treballadores del Reial Madrid van cobrar gairebé un euro més l'hora durant el 2011 segons la mateixa informació. Lozano afirma que això "no significaria gairebé res

MICHAEL SHADE

La direcció del club ha eliminat els descansos a les treballadores dels accessos al Camp Nou

pel club", ja que el pressupost de l'entitat dedicat a aquestes partides "és tan sols l'1% del total".

Sense descans

Les treballadores també denuncien que la previsió de riscos laborals que proporciona el club "és molt deficient" i que el Barça incompleix la clàusula del conveni on es diu que hi ha d'haver 500 persones treballant perquè actualment n'hi ha 318. Una altra de les modificacions que ha implantat la junta actual, segons denuncien les

treballadores, ha estat treure els descansos d'entre 20 i 25 minuts, fet que no els permet deixar la porta en cap moment. La plantilla també ha assenyalat que, els primers dies de la nova normativa interna, el club va arribar al punt de no deixar-les "ni anar al lavabo", amb les conseqüències que això suposava.

Davant aquesta situació, les treballadores han convocat una vaga el 7 d'octubre, el dia del Barça-Madrid. La vaga, que coincidirà amb la convocatòria de vaga de

metro de TMB, serà la primera que duen a terme les treballadores del Camp Nou. Segons Lozano, la plantilla té voluntat de negociar i ha demanat al Tribunal Laboral de Catalunya que faci d'intermediari en les negociacions. El membre del comitè d'empresa assegura que la directiva del Barça té por que "si guanyem la vaga, després demanem més coses", però "no més demanem el que creiem que ens pertoca". Sobretot, continua, "tenint en compte el que cobren les nostres companyes en altres

clubs". Aquest setmanari ha intentat posar-se en contacte amb el cap de premsa del club, però no ha obtingut cap resposta.

Repressió sindical

Per la seva banda, les treballadores de l'empresa Europea de cuinats -encarregada del servei d'àpats de moltes de les instal·lacions al Camp Nou- van guanyar, el 21 de setembre, un "cas clar de repressió sindical", segons el president del comitè d'empresa Toni Beltrán. L'empresa va intentar desplaçar dos dels seus treballadors, ajudant i encarregat de magatzem, com a cambriers de la carpa exterior de l'estadi arran, segons Beltrán, de "la seva activitat sindical". La pressió sindical va provocar la "reincorporació d'aquestes persones als seus llocs de treball".

La plantilla ha demanat al Tribunal Laboral de Catalunya que faci d'intermediari

Cal recordar que Europea de cuinats forma part del grup SERHS, presidit per Ramon Bagó, el polèmic empresari que lidera la gestió privada de nombrosos serveis del Consorci Maresme Selva, tal com ha denunciat la publicació *Cafè-ambilet*.

Salari per hora d'acomodadores i porteres d'alguns clubs de la Lliga de Futbol Professional l'any 2011

OSASUNA
13,59 euros/h

ATH. BILBAO
11,75 euros/h

R. ZARAGOZA
11,50 euros/h

R. SOCIEDAD
9,94 euros/h

R. MADRID
9,83 euros/h

FC BACELONA
8,38 euros/h

CATALUNYA · ARTUR MAS INTENSIFICA LES TROBADES AMB RESPONSABLES DE LES PRINCIPALS EMPRESES DEL PAÍS

La cúpula empresarial catalana gira l'esquena al procés sobiranista de Mas

JORDI BEDMAR

D'esquerra a dreta, Joan Rosell (president de la CEOE), Artur Mas (president de la Generalitat), Joaquim Gay de Montellà (president de Foment del Treball), Isidre Fainé (president de CaixaBank) i Josep Ferrer (president honorífic de Freixenet) a l'entrega dels Premis Carles Ferrer Salat 2011

Manu Simarro
redaccio@setmanaridirecta.info

L'assistència massiva a la manifestació independentista de la Diada i la negativa de Rajoy a la proposta de pacte fiscal d'Artur Mas han accelerat el full de ruta de Convergència i Unió. Al tancament d'aquesta edició, Mas ha anunciat, durant el debat de política general, que dissoldrà el Parlament i convocarà eleccions anticipades el 23 de novembre. Un escenari imprevisible abans de la manifestació i, sobretot, abans de la reunió que Rajoy i Mas van mantenir a La Moncloa el 20 de setembre, que va acabar amb la liquidació del pacte fiscal. Un pacte fiscal que comptava amb el suport majoritari de la cambra catalana, però també amb el consens de les principals associacions patronals, que ara veuen amb reticències el nou període obert. Si bé la millora del finançament generava simpaties entre l'empresariat, el camí cap a l'autodeterminació de Catalunya -encetat amb la convocatòria de noves eleccions i presumiblement

d'un referèndum durant la següent legislatura- és vist amb escepticisme i "preocupació" pel sector.

Reaccions patronals

Patronals com Foment del Treball, PIMEC o la Cambra de Comerç coincideixen que el dèficit fiscal és excessiu, però no estan d'acord amb una ruptura secessionista amb l'Estat espanyol. El president de Foment Joaquim Gay de Montellà -que abans del no de Rajoy apostava per un acord dins la Constitució i la Llei Orgànica del Finançament a les Comunitats Autònomes, la LOFCA- ha reiterat "la necessitat de vehicular les propostes polítiques per la via del diàleg i la recerca tots els consensos possibles". En aquest sentit, ha convocat una gran mobilització de l'empresariat el 18 d'octubre al Palau Blaugrana -seu de les seccions poliesportives del Barça. En la mateixa línia, la Cambra de Comerç de Barcelona, a través d'un comunicat, deia que "calen consensos polítics i buscar la màxima unitat al Parlament i en el conjunt de la societat".

Des del Cercle d'Economia, presidit per Josep Piqué, encara es mostren més escèptics. Tot i que compartien la necessitat d'una millora de l'acord de finançament amb el govern espanyol, descartaven totalment la forma de concert i ara no veuen amb bons ulls el procés cap a la independència.

Isidre Fainé va expressar a Mas "la incomoditat" que genera la nova situació

A l'altre extrem, trobem el Cercle Català de Negocis, constituït per la part de l'empresariat que reclama un Estat propi i la FemCAT, fundació privada d'empresariat que, des de la seva entitat, reclama més competències i més capacitat normativa.

No cal dir que les patronals espanyoles ja han mostrat l'oposició contundent al camí d'Artur Mas. El

català i president de la CEOE Joan Rosell, que aposta fins i tot per reformar la Constitució per calmar el clam sobiranista, ha assegurat que la independència "seria un *tremendo* problema per als dos costats sense cap mena de dubte" i que "és una barbaritat que anem per aquest camí". Potser ell ha estat qui ha sabut descriure millor la sensació que es viu dins el món empresarial: "Molta inquietud i molt silenci". Per la seva banda, el seu número dos i president de la Càmera de Comerç de Madrid ha dit: "Els empresaris de Madrid mai estarem d'acord amb allò que no contempla la Constitució, com és obvi".

Les reunions de Mas

En aquest escenari, el president de la Generalitat ha intensificat l'agenda de trucades i trobades personals amb algunes de les principals figures de la burgesia catalana. Segons va transcendir a alguns mitjans, Mas va visitar la seu de CaixaBank de l'avinguda Diagonal on es va reunir amb el seu president Isidre Fainé. Davant les explicacions

de Mas, va manifestar "la incomoditat" que genera per l'entitat financera la nova situació i li va mostrar la seva distància. La trobada amb el president del Banc Sabadell Josep Olliu va tenir els mateixos resultats. L'Abertis de Salvador Alemany -president el Consell Assessor de Mas-, Agbar o Gas Natural Fenosa, de moment mantenen un silenci infranquejable. El silenci, però, es va esberlar el 18 de setembre al Via Veneto. Segons explica David Fernández en un article a la web d'aquest mitjà, el luxós restaurant barceloní va acollir una reunió entre Mas i els propietaris de les empreses catalanes més importants, que "li van reclamar que frenés la deriva independentista, adduint que tenen forts interessos comercials al mercat espanyol". A l'esmorzar, hi van assistir l'expresident de Borges Antoni Pont, l'expresident de Nissan Juan Echevarria, el conseller d'Abertis i expresident de La Caixa Ricard Fornesa, Sebastià Salvadó del RACC, el capítol de Ciments Molins Casimiro Molins o Josep Ferrer de Freixenet. Gairebé tots van aconsellar prudència i cautela a Mas i que eviti enfrontaments amb l'Estat espanyol.

Motius per a l'oposició

La butxaca és -no podia de ser d'altra manera- el principal motiu per l'escepticisme. Les últimes setmanes, Artur Mas ha posat l'accent en l'augment de les exportacions a l'exterior, que, segons diu, han superat les exportacions que es fan a la resta de l'Estat. Tot i així, les exportacions a la resta de comunitats autònomes continuen sent el 30% del total, un mercat massa gran com per sotmetre'l a les tensions que es derivarien del procés de secessió. "Fa més por el camí que el final", reconeixia a TV3 l'exministre espanyol d'Indústria Joan Majó. Les tensions i el desgast que pot produir l'enfrontament obert entre la Generalitat i l'Estat espanyol es traduirien, sens dubte, en noves campanyes de boicot i desinversió per part d'empreses espanyoles i en una disminució de concessions i contractes públics a empreses catalanes per part de l'administració central.

, així està el pati

ESTAT ESPANYOL · DESENES DE MILERS DE PERSONES SE SUMEN A LA REVOLTA CONTRA LES RETALLADES

Un esclat de ràbia inunda Madrid

JUANFRA ÀLVAREZ

RAMÓN SERRA / FOTOMOVIMIENTO

La imatge de l'hemicicle parlamentari rere els i les manifestants. La mobilització va aplegar fins a 25.000 persones només a la plaça de Neptuno de Madrid

Jesús Rodríguez
redaccio@setmanaridirecta.info

Va sorgir com una iniciativa anònima a través de la xarxa però, quan la xifra d'aturats s'apropa als 6 milions i els desnonaments afecten de ple a les classes mitjanes, era de preveure que la taca d'oli sumés les simpaties de molta gent. I així ha estat. El 25 de setembre va esdevenir a Madrid un punt d'inflexió a la lluita contra les retallades i les polítiques econòmiques imposades des de les institucions financeres internacionals. La jornada de protesta anomenada Rodeja el Congrés era observada amb lupa des dels Estats Units i Europa, amb el desembarcament de centenars de periodistes internacionals. Fins i tot des de Grècia observaven els fets amb atenció a la vigília d'una nova vaga general contra les polítiques de la troika.

Des de primeres hores del matí autobusos de Barcelona, València, Sevilla, Màlaga, Saragossa o Valladolid van descarregar activistes a la plaça d'Atocha. La delegada del govern a Madrid Cristina Cifuentes va desplegar un dispositiu de 1350 antiavalots de 27 subunitats de tot l'Estat espanyol al llarg d'un enorme perímetre que distanciava les protestes de l'edifici de la cambra baixa. Després de registres i

escorcolls als vehicles, el gruix de manifestants va participar d'una gran assemblea al passeig del Prado per, després, amb la consigna de resistir de manera massiva i no violenta, desplaçar-se fins a les confluències dels vuit carrers barriats amb tanques anti-laus. A la plaça de Neptuno i el passeig del Prado és on es van aplegar la ma-

detingudes i una setantena de ferides, trenta d'elles ateses a l'hospital. Una de les manifestants fou apallissada amb cops de porra al cap i, a l'hora de tancar aquesta edició, es trobava a l'UCI en observació ingressada en estat greu. Una assemblea a la Puerta del Sol va convocar una nova concentració per l'endemà.

500 persones a una concentració a Barcelona

A les portes del Parlament de Catalunya unes 500 persones van participar d'una concentració amb el mateix objectiu que a Madrid, denunciar les polítiques econòmiques del govern, en aquest cas el de CiU. Després d'esbronar a la majoria de diputats catalans que sortien del ple

-en especial a Felip Puig- van anar en manifestació fins a la plaça de Sant Jaume, on van decidir convocar una concentració per l'endemà a les 19h de nou al Parlament, en solidaritat amb les víctimes de Madrid. A Lleida van ser 200 les manifestants que van envoltar la sotsdelegació del govern de la Generalitat per denunciar les retallades del govern de CiU.

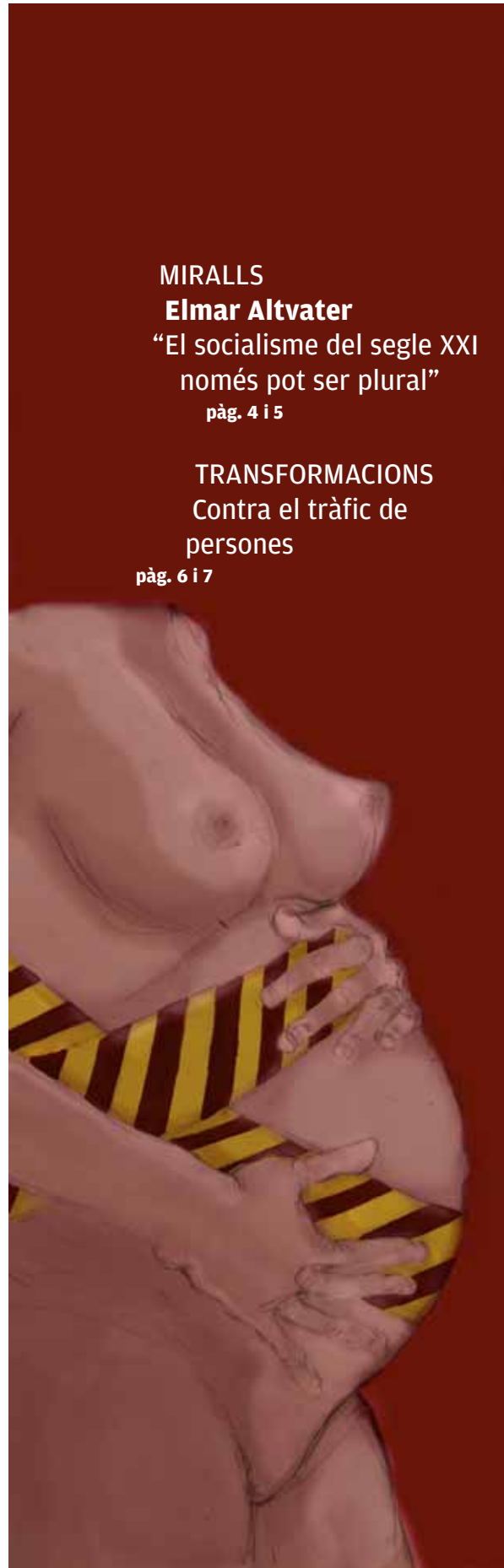
El balanç de la batussa policial fou d'unes quaranta persones detingudes i una setantena de ferides

yor part de les participants de la protesta, unes 25.000 persones, que segons el rotatiu alemany Frankfurter Allgemeine sumaven més de 65.000 a tot el centre de la capital espanyola. Malgrat la massivitat i la convicció dels presents, els policies van acabar carregant de manera reiterada contra centenars de persones que corrien enmig del pànic, mentre d'altres no es movien i resistien assegudes al terra. El balanç de la batussa policial generalitzada ja entrada la nit fou d'unes quaranta persones

ROBERT BONET

Afectades pels desnonaments i l'estafa bancària van escridassar la classe política catalana

MIRALLS

Elmar Altvater

“El socialisme del segle XXI
només pot ser plural”

pàg. 4 i 5

TRANSFORMACIONS

Contra el tràfic de
persones

pàg. 6 i 7

Quaderns d'Il·lacrua 120

DIRECTA 287

26 de setembre de 2012

IL·LUSTRACIÓ:
Berta Llobet

A FONTS | OFENSIVA 'NEOCON' CONTRA LES DONES

Dret a l'avortament: sota risc de tisorada

“No entenc que es desprotegeixi el concebut, permetent l'avortament, perquè tingui algun tipus de minusvalidesa o malformació”. Amb aquesta frase, el ministre de Justícia espanyol Alberto Ruiz-Gallardón va posar sobre la taula, l'estiu passat, l'ofensiva contra el dret a l'avortament. El moviment feminista afronta el proper 28 de setembre, Dia Internacional per la Despenalització de l'Avortament, amb l'amenaça d'igualar la llei de l'Estat espanyol a les més restrictives d'Europa. Però, de moment, la reforma no entra dins el llistat de normes que pretén aprovar el Partit Popular (PP) abans de finals d'any. Si la declaració d'intencions es materialitza, es podrien reviuire escenes dels anys 70 i 80, quan les dones marxaven a avortar a l'estranger o ho feien en la clandestinitat, posant en risc la seva vida.

Gemma Garcia
afons@setmanaridirecta.info

L'Ariadna tenia 24 anys quan es va quedar embarassada. Ser mare no entrava en el seu projecte de vida. Ho tenia ben clar. L'espantava avortar clandestinament a Barcelona i, a través d'una vocalia de dones, va aconseguir viatjar a Amsterdam. Recorda que va compartir el trajecte d'avió amb altres dones que, com ella, havien decidit avortar. El cas de l'Ariadna es remunta a l'any 80. Aleshores, les dones amb recursos econòmics es veien abocades a viatjar a Londres, París o els Països Baixos. D'altres amb menys recursos avortaven clandestinament, sense garanties sanitàries. Ara, quan fa tan sols dos anys de l'aprovació de la llei de salut sexual i reproductiva i de la interrupció voluntària de l'embaràs, els drets de les dones podrien recular més de 30 anys. El ministre de Justícia espanyol, Ruiz-Gallardón, va manifestar la intenció d'abolir la llei de terminis de 2010 i tornar a una llei de supòsits restrictiva. Els populars ni tan sols han esperat la sentència del Tribunal Constitucional sobre la llei actual. Ells mateixos van interposar un recurs, que haurà de resoldre el nou magistrat Andrés Ollero Tassara, de l'Opus Dei, ex-

diputat del PP i conegut pels seus posicionaments antielecció i contra el matrimoni homosexual. Amb comptagotes i ambigüitat, Gallardón ha fet pública la voluntat de revisar el supòsit de la malformació del fetus, que quedaria exclòs. L'enduriment, però, també ha topat amb crítiques dins el propi partit, d'aquella gent que denuncia que el programa electoral no contempla una reforma tan restrictiva. En un context de retallades antisocials, les dones han d'afrontar una nova ofensiva contra el dret a l'avortament.

Fins ara, la llei de l'avortament, que va entrar en vigor el 5 de juliol de 2010, permet interrompre l'embaràs voluntàriament durant les primeres catorze setmanes de gestació. En el supòsit de malformació fetal o risc de salut per la dona, el termini s'amplia fins a 22 setmanes, amb informe i indicació mèdica. I a partir de les 22, només es permet si es descobreixen malalties incurables del fetus a través d'un comitè mèdic que es designa a cada comunitat autònoma. “Si ens basem en l'anunci de Gallardón, la llei es convertiria en una de les més restrictives d'Europa”, lamenta Betlem Cañizar, coordinadora de la Campanya pel Dret a l'Avortament Lliure i Gratuït. El plantejament del Partit Popular, segons

Betlem, es basa en "la vida del nonat per damunt de l'autonomia de la mare". Alhora, el discurs neoconservador de l'executiu criminalitza i culpabilitza les dones que han avortat i enforteix la idea de l'avortament com a tabú. Segons l'expresidenta de la Comunitat de Madrid Esperanza Aguirre, la interrupció voluntària de l'embaràs "no és un dret, és un fracàs de la dona en tots els supòsits". Per Ruiz-Gallardón, "hi ha una violència de gènere estructural que obliga a avortar".

L'informe de l'ONU constata les dificultats que tenen les dones, en funció del seu lloc de residència, per accedir a l'avortament

Si la reforma de la llei es du a terme, hi haurà més persecució i control de les dones, però no s'evitaran les interrupcions de l'embaràs. Una dona que decideix avortar ho fa amb emparament legal o sense. Per Betlem, "el problema és en quines condicions ho haurem de fer". Malgrat el retrocés en drets sexuals i reproductius que comportaria la reforma, la jurista Marisa Fernández reconeix que la crua realitat jurídica és que "el Partit Popular té majoria absoluta i no podríem fer res més que queixar-nos", atès que "les declaracions internacionals són molt ambigües". No hi hauria esletxa jurídica per poder recórrer a la nova llei. De fet, a Europa, encara existeixen països on l'avortament és il·legal, com Irlanda, Malta o Andorra, però és una realitat social. L'únic camí per prevenir avortaments és l'educació sexual i afectiva i el moviment feminista defensa que l'edu-

cació no es pot deslligar del treball per acabar amb la subordinació de les dones als homes i el sistema patriarcal. Des de l'Associació de Planificació Familiar de Catalunya i Balears (APFCB), asseguren que "la reforma de la llei està més relacionada amb interessos polítics i ideològics que amb una conceptualització científica i professional sobre el tema de l'avortament". Des de l'experiència, asseguren que les úniques iniciatives que han demostrat la seva validesa i fiabilitat són l'educació sexual, a través de mecanismes de col·laboració entre el sistema educatiu i el sanitari, i l'accés als mitjans anticonceptius.

El programa electoral del PP sí que contempla impedir que les dones d'entre setze i divuit anys puguin avortar sense consentiment matern, patern o d'una persona tutora, com fins ara. Segons l'APFCB, tot i que "la majoria de dones menors avorten amb acompanyament i suport, la condició dins la llei es va fer per protegir aquelles dones que viuen situacions de risc o exclusió social o situacions familiars molt deteriorades". Valoren que seria un error deixar de protegir aquest col·lectiu de dones, que es podria veure abocat a fer avortaments il·legals i sense cap garantia.

Ombres de la llei actual

Tot i que l'escenari podria empitjorar, la llei que va aprovar el PSOE el 2010 no va satisfer moltes organitzacions feministes. Si bé actualment pots avortar lliurement durant les primers catorze setmanes, ha de ser de forma tutelada. S'estableix un període de reflexió obligatori de tres dies, durant els quals es facilita informació, des de què significa avortar fins a quines són les ajudes a l'embaràs. Per Betlem, "l'Estat t'obliga a reflexionar quan tu, com a dona autònoma, ja ho has fet". A més, "els documents informatius depenen de cada comunitat autònoma i hi ha el

risc d'ideològitzar la informació". Històricament, el moviment feminista ha clamat per despenalitzar l'avortament per decisió pròpia, que actualment continua al Codi Penal sota els supòsits que marca la llei. L'actual normativa, defineix Betlem, "és més una declaració d'intencions que una concreció potent a nivell legal; no s'ha fet una llei real de drets sexuals i reproductius".

Però els problemes de la llei vigent també es detecten en l'accés a l'avortament. L'objecció de consciència de professionals de la sanitat als centres públics no està regulada i dibuixa un escenari que despena el dret d'assistència sanitària de les dones a moltes comunitats autònomes. A Navarra, per exemple, no es practiquen avortaments i deriven les dones a d'altres comunitats. A Catalunya i altres comunitats, la sanitat pública deriva les dones a les clíniques privades autoritzades i l'Estat paga la clínica en qüestió a posteriori. El deute acumulat amb les clíniques ha obligat alguns centres a deixar d'oferir aquest servei. Recentment, l'Associació de Clíniques Autoritzades per la Interrupció de l'Embaràs (ACAI) ha denunciat que els impagaments de la Conselleria de Sanitat valenciana podrien conduir al tancament de l'únic centre especialitzat que fa interrupcions de segon trimestre, és a dir, avortaments que afecten majoritàriament les patologies fetals. La jurista Marisa Fernández alerta que les diferències territorials dins l'Estat "esarien generant un incompliment real de la llei". El darrer informe del Comitè de Drets Econòmics, Socials i Culturals de l'ONU constata amb preocupació les dificultats que tenen les dones, en funció del seu lloc de residència, per accedir a l'avortament. També denuncien que, a gran part de les comunitats autònomes, els impediments burocràtics i temporals obliguen moltes dones a recórrer a clíniques privades.

Cartografia del dret a l'avortament

"Parlar de sexualitat és un camí cap al benestar"

Alba Gómez

Ara fa un mes, la Confederació Catòlica de Pares d'Alumnes (CONCAPA) instava les mestres i les famílies a fer "objecció de consciència" si, arran de la nova llei de l'avortament que prepara Gallardón, s'acaba imposant a les escoles una educació afectiva i sexual "contrària a les seves conviccions". El fet que els sectors antiavortistes rebutgin l'educació sexual i afectiva no és atzarós. Situem-nos, per exemple, als Països Baixos, on regeix la llei de l'avortament més despenalitzadora del món (que permet avortar fins a la setmana 24 de gestació) i, tanmateix, l'índex d'avortament és el més baix de la UE. Aquesta dada s'explica perquè, als anys 70, l'Estat va posar en marxa un pla d'educació sexual que ha permès evitar molts embarassos no desitjats.

L'educació sexual i afectiva és un dret recollit per l'Organització Mun-

dial de la Salut (OMS) que no només serveix per evitar embarassos no desitjats, sinó que permet edificar una societat sense estereotips ni violència. A casa nostra, l'anterior govern espanyol va aprovar, el 2010, la llei de salut sexual i reproductiva i de la interrupció voluntària de l'embaràs, una norma qüestionada per molts col·lectius feministes, però que tenia una virtut: la possibilitat d'incloure l'educació sexual i afectiva en el currículum escolar. Tot i que és aviat per saber què passarà amb la nova llei del PP, el balanç de la llei vigent és negatiu: l'educació sexual i afectiva no s'ha arribat a activar i encara estem molt lluny de garantir un programa d'educació sexual transversal, sensible a les qüestions de gènere i amb un enfocament positiu.

"L'educació afectiva i sexual no ha estat mai contemplada seriosament al nostre país, sempre s'ha basat en la voluntarietat de les professores, les AM-

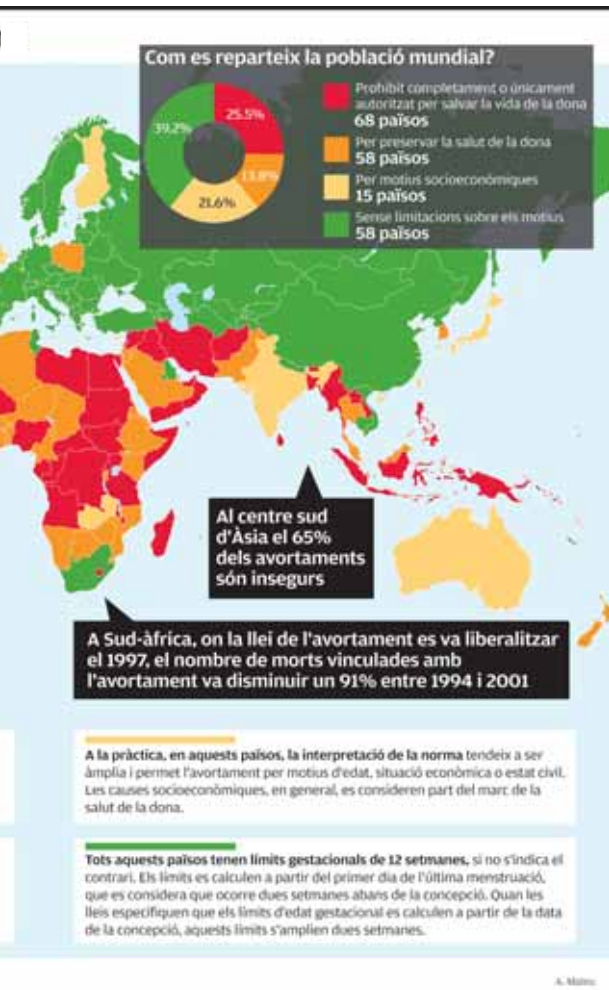
PES i les professionals de la salut", explica Mercè Otero, professora d'ensenyament secundari jubilada i experta en coeducació. Segons ella, l'escola és com un entrepà entre la família i els mitjans de comunicació, que ha de servir per fomentar l'esperit crític i brindar eines per contrastar els discursos dominants. "El sexe t'acompanya les 24 hores del dia, no pots dir que no t'importa", manifesta Otero, que defensa que hauríem de promoure l'educació afectiva i sexual des que naixem, a les llars d'infants, perquè és clau per al nostre creixement, les nostres capacitats de comunicació i d'interrelació, així com per aprendre a respectar les deferençes.

Avui, recorda la docent, a les escoles, es continuen detectant molts casos d'embarassos no desitjats i de violència entre les parelles joves. "I el professorat té dificultats per acompanyar aquests casos perquè està poc preparat en el camp de la intel·ligència emocional",

osté Otero. Com ella, hi ha hagut professionals de l'educació i de la sanitat amb sensibilitat que han posat en pràctica l'educació afectivosexual, sovint sense tenir els recursos necessaris. Es tracta d'iniciatives que no podem menystenir, però que són excepcionals. Avui, els discursos hegemònics sobre la sexualitat i la prevenció continuen estant impregnats de negativitat: "Es parla de prostitució, de violència, de malalties... i hauríem de parlar de la sexualitat com un valor, un plaer o un camí cap al benestar", alerta Otero, i conclou: "Cal que no abaixem la guàrdia, especialment ara".

+INFO

www.xarxadedonesperlasalut.org/eduxefectiva.html

Concentració a favor de l'avortament a Barcelona el març de 2009
-
Eloi de Mateo

Concentració contra l'avortament a Barcelona el març de 2009
-
Diego Ibarra

Ultres catalans i espanyols, junts contra el dret a decidir

Joana G. Grenzner

El govern del Partit Popular ha temptejat els suports i les resistències que hi hauria davant un enduriment de les condicions per avortar. L'executiu espanyol es debat entre acontentar el lobby de grups antielectió que van orquestrar l'ofensiva contra les clíniques d'avortament desfermada el 2007, o evitar més desgast electoral davant les crítiques dels sectors més moderats de cara als comicis bascos i gallecs.

Denúncia i judici contra Carlos Morin

El judici contra Carlos Morin, director de les clíniques d'avortaments Ginemedex, TCB y CBMedical, acusat de practicar avortaments il·legals, intrusisme professional i falsificació de documents, va començar el 14 de setembre a Barcelona. L'octubre de 2006, la televisió danesa va emetre un reportatge sobre la clínica gravat amb càmera oculta que va motivar la denúncia del grup E-Cristians, fundat l'any 2001 per Josep Miró i Ardèvol, exconseller d'Agricultura i Pesca del govern de Jordi Pujol i professor de la Universitat privada i catòlica Abat Oliba. El procés judicial, on també exerceixen l'acusació particular la Fundació Tomàs Moro, el Col·legi de Metges de Barcelona i el partit feixista Alternativa Española (AES) –precedent de Fuerza Nueva, organització liderada pel conegut exmembre del Moviment Nacional Franquista Blas Piñar–, va portar al tancament de les clíniques el novembre de 2007. La denúncia d'E-Cristians va suposar, el març del 2008, la imputació de 99 dones que, després d'una campanya d'autoinculpacions que va aconseguir més de 5.000 adhesions, van ser exculpades per la jutge. Ara, un cop iniciat el judici contra Morin, han estat citades a declarar com a testimonis.

Ofensiva contra les clíniques

El 28 de desembre de 2007, amb motiu de la celebració del dia dels innocents pels grups antielectió, AES es va concentrar davant de cinc clíniques d'avortaments a Madrid per demanar la derogació de la llei d'avortament de 1985 vigent. El mateix dia, els centres de l'Associació de Clíniques Acreditades per la Interrupció de l'Embaràs –ACAI– (Isadora, Dator, El Bosque, Callao i Pacífic)

feien vaga per denunciar la "passivitat institucional" davant els atacs que estaven soffrint: dos dies abans, uns desconeguts havien apedregat Dator; la clínica Isadora havia estat atacada amb pedres i assenyalada amb la pintada *assassins* el dia dels innocents de l'any anterior, i el 26 de novembre de 2007, poc després que es fessin públics els registres a les clíniques del doctor Morin, un grup d'adolescents van fer detonar un gran petard al vestíbul de la clínica.

Complicitat institucional i de la caverna mediàtica

AES també ha donat suport a mobilitzacions d'HazteOir.org, una plataforma antielectió que ha liderat campanyes com la denúncia contra la clínica Isadora de Madrid per infracció de la llei de gestió de residus sanitaris l'any 2007, tot assegurant que llençaven els fetus a les escombraries. L'acusació, que va comptar amb el suport d'alts càrrecs de la Conselleria de Salut Pública de la Comunitat Autònoma de Madrid, va ser desestimada pel jutjat d'instrucció número 6 de Madrid i presentada de nou al número 47, en un clar frau de llei, fins que va ser arxivada. Durant el procés, el canal *Intereconomia* va fer un reportatge de suport a la denúncia i Isadora va presentar una querrela, juntament amb la Clínica El Bosque, que el 2007 també va ser acusada de practicar avortaments il·legals en un vídeo gravat amb càmera oculta per la televisió de dretes. Després, el sindicat Manos Limpias –fundat per Miguel Bernad, antic secretari general del Front Nacional de Blas Piñar – va denunciar El Bosque per avortaments il·legals. A més, a finals de 2007, les clíniques Mayrit i CBMedical van ser clausurades per irregularitats administratives, que finalment es van resoldre.

L'abril de 2008, el papa Benet XVI va nomenar Miró i Ardèvol membre del Consell Pontifici per als Laics, l'òrgan vaticà que guia l'agenda mundial del catolicisme laic (creients que no són clergues ni monges). El 2009, la Red Madre del Foro Español de la Familia va impulsar l'aprovació de tres iniciatives legislatives populars "en defensa de la maternitat" a la Comunitat Valenciana, Castella i Lleó i Galícia. En el primer cas, la llei inclou la "protecció de la vida humana des de la concepció".

Elmar Altvater: “El socialisme del segle XXI només pot ser plural”

El 15 de juliol va sortir a la venda ‘El fin del capitalismo tal y como lo conocemos’ (El Viejo Topo). L'autor, Elmar Altvater (Kamen, 1938), professor emèrit de la Universitat Lliure de Berlín i membre del Consell Científic d'Attac-Alemanya, és un dels polítics alemanys més respectats. Al llibre, Altvater analitza la darrera crisi del capitalisme tardà i les alternatives que hi ha i planta cara a Fukuyama: el final del capitalisme, assegura, no és el final de la història, sinó que hi ha història més enllà.

Àngel Ferrero

entrevista@setmanaridirecta.info

Fins fa uns anys, capitalisme era un mot tabú. Professor Altvater, com definiries aquest terme?

No només és un terme; es tracta d'una forma social molt dinàmica, però també molt procliu a les crisis. El capitalisme es funda en la propietat privada dels mitjans de producció i, per això, en el dret d'apropiar-se de la plusvàlua produïda per la força de treball. És regulat per les lleis del mercat i del diner. Per tant, el capitalisme és, alhora, una societat del treball (*Arbeitsgesellschaft*) i una societat del diner (*Geldgesellschaft*).

A l'Estat espanyol, acaba d'aparèixer *El fin del capitalismo tal y como lo conocemos*. La crisi econòmica és el principi del final del capitalisme o, més aviat, el final del principi del capitalisme, que ara entraria en una fase superior?

És arriscat fer un pronòstic sobre el futur del capitalisme. Tanmateix, hom podria dir que el capitalisme impulsat pels mercats financers que hi ha hagut durant dècades, des que, l'any 1973, es va posar fi al sistema de Bretton Woods, ha arribat a un límit. Només tindrà futur si es transforma. El fet que pugui agrupar o no, amb aquesta finalitat, les forces socials i polítiques necessàries dependrà, també, dels qui s'hi oposaran. És a dir, d'una banda, de les forces conservadores, que s'aferren als seus privilegis heretats. I, de l'altra, de les forces de progrés, que volen superar el capitalisme tal com el coneixem, d'una manera o d'una altra.

Si el capitalisme arriba al final d'una manera o d'una altra, què el substituirà? En què consisteix la societat solar i solidària que proposes al llibre?

En principi, es tracta d'una forma de capitalisme modificada en l'àmbit del que és possible. A Europa, per assegurar el repartiment de la riquesa en detriment de la població assalariada, avui dia, el capitalisme adopta formes autoritàries. L'austeritat i el pacte fiscal, però també el pacte d'estabilitat i creixement i moltes mesures nacionals serveixen, per damunt de tot, a l'estabilització dels beneficis i els guanys i obliguen a adoptar retallades pressupostàries. Al llibre, considero la possibilitat de l'economia solidària com a alternativa a aquesta redistribució repressiva i regressiva dels salaris, la riquesa i el poder. En principi, es tracta d'un terme general per a moltes de les iniciatives d'economia alternativa que tenen lloc a diversos regions del món, des d'Europa

–
“Considero la possibilitat de l'economia solidària com a alternativa a la redistribució repressiva i regressiva dels salaris, la riquesa i el poder”

– fins a l'Amèrica Llatina. L'economia solidària abasta les cooperatives, que han experimentat un cert auge durant els darrers anys; el *bon viure* dels indígenes llatinoamericans; la defensa dels béns comuns o *commons* arreu del món; la lluita sindical per la democràcia industrial a les grans empreses dels països industrialitzats, i la defensa de l'Estat del benestar i dels drets socials, tant dels individus com dels col·lectius, que constitueixen l'Estat social. L'economia solidària, doncs, és extraordinàriament diversa i no segueix cap model únic. No pot ser de cap altra manera, perquè tant les bases energètiques com les matèries primeres que permeten l'acumulació de capital s'exhaureixen. La capacitat dels ecosistemes per emmagatzemar residus contaminants també és limitada i està arribant als límits. Els científics ja han cridat l'atenció sobre aquests límits planetaris. Per tant, cal una gran transformació de l'economia, la societat i la política. En cas que es basés en l'energia solar, s'hauria d'organitzar de manera descentralitzada i, aleshores, no hi hauria un únic model d'alternativa social al capitalisme, sinó diversos.

Un dels aspectes clau del llibre és l'acabament del petroli. Tanmateix, la transició cap a les energies renovables sembla que ha patit un retrocés. Els governs espanyol i alemany han retirat les subvencions

al sector. Quines conseqüències podria tenir aquesta manca de preparació davant el final de l'època de les energies fòssils?

La política governamental no és gens consistent. El senyor Rajoy i la senyora Merkel també saben que la transició cap a les energies renovables és inevitable. Això no obstant, les grans empreses energètiques van invertir molt de capital en la producció d'energia fòssil i atòmica, que requereix grans inversions en tecnologia i centralització. La xarxa de subministrament, actualment, també s'orienta a les centrals dels grans proveïdors energètics i, des d'aquestes, a la xarxa de distribució descentralitzada. La producció energètica i el consum energètic no tenen cap vincle entre si. Cal explotar el capital invertit i fixat en les instal·lacions, que no perdi valor. En conseqüència, les empreses ho intenten tot per salvar-les. Això explica el conservadorisme en matèria de política energètica i les vel·leïtats governamentals, perquè no hi ha cap dubte que, en qualsevol cas, el futur és de les energies renovables.

Enguany es commemora el quarantè aniversari de l'informe del Club de Roma sobre els límits del creixement. Tanmateix, avui dia, hom encara parla del creixement com a solució i és el punt principal dels socialdemòcrates a Europa. Què en penses, de la teoria del decreixement?

– “El creixement no ho és tot, però, sense el creixement, tot no és res”, ha dit recentment Angela Merkel. Molts socialdemòcrates –i també alguns verds– subscriuen aquesta afirmació. A la Conferència Rio+20, que va tenir lloc el juny de 2012 a Rio de Janeiro, la línia oficial també va ser aquesta i es van reinterpretar els “límits del creixement”. Ara es diu que “els límits creixin”. En cas que s'exhaurís el petroli convencional, aleshores, se'n podria extreure de no

–
“A llarg termini, és inevitable una reducció del creixement i, per tant, una economia de decreixement”

– convencional a les profunditats marines del golf de Mèxic, davant la costa brasilera, o a les regions polars. Es podria dedicar el sòl agrícola al conreu de soja, palma, blat o canya de sucre per a la producció de biodièsel i etanol. Aleshores, els límits creixerien. Però, alhora, s'arribaria a uns nous límits, possiblement encara més restrictius que els antics que hom va deixar que creïessin. No hi ha cap escapatori del dilema entre l'imperatiu capitalista d'acumular i els

límits que ens estableix la natura. A llarg termini, és inevitable una reducció del creixement i, per tant, una economia de decreixement. Tanmateix, tendeixo a dubtar que una cosa així pugui esdevenir-se en el si del sistema de producció capitalista, atès que decreixer també significa desacumular. I això no queda clar en molts dels representants de la teoria del decreixement.

Al llibre, dones suport al socialisme del segle XXI llatinoamericà, però et mostres crític amb els zapatistes. Quines són les diferències?

Un socialisme sense crítica ni autocrítica seria un règim

autoritari i gens socialista. Del socialisme del segle XX, almenys en vàrem aprendre això. Tinc el moviment zapatista en gran consideració, però no podria jutjar si és socialista o s'entén com a tal. Possiblement, tampoc no és això el que importa de debò. Del que es tracta, com el mateix moviment ja s'ha encarregat d'explicar, és de transformar la vida de les persones de manera solidària i social, potser també socialista. Un dels grans problemes de tots els moviments alternatius és la relació amb el poder polític i l'Estat. Els zapatistes volen canviar el món sense prendre el poder, com ha escrit John Holloway. Jo dubto que això sigui possible. El socialisme del segle XXI només pot ser plural i, com a tal,

ha d'incloure els moviments socials i les iniciatives regionals i locals, però també la redistribució mitjançant la intervenció de l'Estat.

A l'Estat espanyol, cada cop esdevé més popular la idea de sortir de l'euro. És una solució tornar a la moneda nacional?

No seria cap solució i, si més no a curt termini, agreujaria la situació. No s'assolirien avantatges competitius a l'economia real, que seria devorada per l'encariment de les importacions. Si la importació del cru s'encarís a causa de la devaluació de la moneda, tots els avantatges de les exportacions es perdrien molt ràpidament. A més, amb la devaluació, augmentaria el deute titulat en euros i, en conseqüència, el deute de l'Estat, però també el deute privat que es mantingués en aquesta moneda. No es pot sortir de la crisi monetària i financera simplement canviant a una altra divisa. La tornada a la pesseta s'hauria d'acompanyar d'una reforma monetària i d'una reestructuració del deute. Però, aleshores, ja no seria una qüestió de divises, sinó una qüestió política, una qüestió de poder i de lluita de classes.

A Europa (i, en part, als Estats Units), el marxisme ateny cada cop més popularitat. Un espectre recorre Europa?

Sí, l'espectre del comunisme. Però serà un factor de poder real només quan hom no es limiti a coquetejar-hi, com passa ara a molts llocs on és una moda intel·lectual. A l'Europa actual de la crisi financera i econòmica, cal decidir conflictes d'interessos molt durs. Parlem de distribució i redistribució, de canviar el curs dels esdeveniments amb vista al futur. Per influir-hi, calen esforços heroics. I, tot i que l'espectre recorre Europa, els seus caçadors l'encalquen per arruïnar les alternatives ideològicament i políticament, però també servint-se de la repressió.

—
“Els moviments socials i els partits han d'aprendre sempre dels conflictes i han d'ajustar les seves estratègies a les condicions existents”
 —

Alemanya té una responsabilitat especial en la crisi a Europa, fins al punt que, al sud d'Europa, ha esdevingut la imatge amb què hom identifica l'enemic. Quina és la situació a Alemanya? Emergeix l'oposició parlamentària de l'Esquerra (Die Linke) i l'extraparlamentària (Occupy-Frankfurt i d'altres)?

Com també passa a altres països, els moviments socials han crescut en la lluita contra la crisi. Però també hi ha hagut molts retrocessos. El poder de l'Estat va reprimir durament el moviment Occupy i va bloquejar les protestes a Frankfurt el passat mes de maig. El partit Die Linke ha perdut molt de terreny durant el darrer any a causa de conflictes intrapartidaris. No hi ha cap defensa fàcil contra la crisi i els seus efectes. Els moviments socials i els partits han d'aprendre sempre dels conflictes i han d'ajustar les seves estratègies a les condicions existents. Això a banda, el millor seria que les lluites contra les crisis múltiples, de l'economia i les finances, la transició energètica i el canvi climàtic, la crisi alimentària i la política, fossin descentralitzades i plurals, però també que es llueixin connectades en xarxa, a tota Europa.

Tracte humà contra el tràfic de persones

Durant les darreres dècades, el nombre de persones que arriben a l'Estat espanyol ha crescut força. Aquest augment de nouvingudes ha fet créixer, també, el nombre de persones que entren al país essent víctimes del tràfic de persones. Totes pateixen una o altra forma d'esclavitud, tanmateix, destaca el nombre de dones immigrades que arriben per ser explotades sexualment. Sicar-Adoratrius és una entitat que, des de fa deu anys, treballa per promoure els drets d'aquestes dones a través de l'atenció integral. Una tasca clau en un estat cada vegada més consolidat com a destí per al tràfic sexual.

Sandra Camacho

quadernsdillacrua@setmanaridirecta.info

El tràfic de persones és un problema molt greu de caire internacional: té lloc a totes les regions del món i afecta molts països, ja sigui com a indret d'origen, de trànsit o de destí. Es tracta d'una expressió més de la injustícia en les relacions internacionals. En aquest sentit, cal entendre que la feminització de la pobresa i el tràfic de persones estan íntimament lligades. Les reformes econòmiques liberals dutes a terme a molts països, inclosos els del Sud, han implicat canvis estructurals que han accentuat desequilibris socials com l'augment del nombre d'habitants que pateixen penúries econòmiques, la manca d'oportunitats laborals o la vulnerabilitat davant les catàstrofes naturals. Uns canvis que han afectat, sobretot, les dones.

Els darrers anys, l'Estat espanyol s'ha convertit en un dels principals països de destí per a les persones víctimes del tràfic amb finalitats d'explotació sexual, un negoci creixent que està considerat un delicte de gènere. Però, en què consisteix aquest delicte?

Trafic amb éssers humans

S'entén per tràfic de persones la captació i el trasllat d'una persona utilitzant la violència, les amenaces, l'engany o d'altres elements de coacció amb la finalitat d'explotar-la i d'enriquir-se amb la seva activitat. L'any 2000, el protocol de les Nacions Unides per prevenir, reprimir i sancionar el tràfic de persones, especialment de dones i mainada (Protocol de Palerm), va recollir per primer cop una definició sobre el tràfic de persones consensuada internacionalment. L'Estat espanyol la va signar i ratificar el protocol va entrar en vigor el 25 de desembre de 2003.

Segons la definició del Protocol de Palerm, per parlar de tràfic de persones calen tres elements. En primer lloc, la captació, el transport, el trasllat, l'acollida o la recepció de persones. En segon lloc, l'amenaça, l'ús de la força o altres formes de coacció, com el rapte, el frau, l'engany, l'abús de poder, l'abús d'una situació de vulnerabilitat o la concessió o recepció de pagaments o beneficis per

obtenir el consentiment d'una persona que tingui autoritat sobre una altra. I, en tercer lloc, la finalitat d'explotació.

És habitual el desconeixement sobre el món del tràfic de persones i la confusió d'aquest delicte amb el de tràfic il·lícit d'immigrants. Si bé ambdues realitats tenen o poden tenir punts en comú, són diferents i necessiten una anàlisi específica a causa de la seva complexitat.

El tràfic il·lícit d'immigrants facilita l'entrada de persones al país de destinació de manera il·legal a canvi de diners. Tot i que, en molts casos, aquestes situacions estan lligades al tràfic de persones amb finalitat d'explotació, no sempre és així. Al mateix temps, no tots els casos d'explotació sexual són conseqüència del tràfic. Cal afegir que tampoc tots els casos de tràfic tenen com a finalitat la prostitució i, per tant, no totes les persones que exerceixen la prostitució han estat víctimes de tràfic.

La vulneració de drets humans

El dret a la vida, a la dignitat i a la integritat de tota persona és vulnerat, en els casos de tràfic, per mitjà d'amenaques, violència física, psíquica i/o sexual.

La prohibició de sotmetre qualsevol ésser humà a un tracte cruel, inhumà o degradant i la prohibició de l'esclavitud es trepitgen quan s'imposen unes condicions de treball forçades, sense una retribució econòmica justa i sense dret al descans i se sotmeten les persones a compravenda.

La feminització de la pobresa i el tràfic de persones estan íntimament lligades

El tràfic de persones amb finalitats d'explotació sexual és un dels principals negocis del món i també dels més lucratius, només per darrere del tràfic d'armes i de drogues. Un negoci que genera milers de beneficis per a la gent que el controla i que subsisteix gràcies a la complicitat d'agents, institucions, funcionariats i persones anònimes que fan la vista grossa. Hi ha una vinculació molt estreta entre la corrupció i el tràfic de persones. I, com diu el Consell d'Europa, la corrupció s'hauria de vigilar tant en l'esfera de l'administració pública com en la privada (*The role of corruption in trafficking in persons*, UN-DOC 2010).

El paraigua legal

Des de l'any 2005 al 2009, les mesures de protecció per a les víctimes de tràfic només es recollien a l'article 59 de l'anomenada llei d'estrangeria. Aquest article no definia correctament el tràfic d'éssers humans amb finalitats d'explotació sexual i el confonia amb el tràfic organitzat de persones a través de xarxes criminals.

Aquesta interpretació incorrecta exigia que la víctima explotada sexualment estigués en mans d'una xarxa criminal o que hagués creuat il·legalment la frontera, un requisit aliè a la definició de tràfic establerta per les Nacions Unides. A més, les úniques mesures de seguretat de què disposaven aquestes víctimes eren un permís de residència, que no les autoritzava a

fotografia: Lialoves

treballar de manera automàtica i que les condicionava a col·laborar amb la policia.

Els avenços per protegir les víctimes de tràfic no es van produir fins que es va ratificar el *Conveni del Consell d'Europa sobre la lluita contra el tràfic d'Éssers Humans*, en vigor des de 2009. Amb la reforma de la llei d'estrangeria i la incorporació de l'article 59bis, es va establir el període de restabliment i reflexió i la concessió del permís de residència i treball per circumstàncies excepcionals (ja sigui perquè decideixen col·laborar amb la policia, o atenen l'estat de salut, la situació familiar o de seguretat). Actualment, el *Protocolo*

El tràfic de persones amb finalitats d'explotació sexual és un dels principals negocis del món - Revista Voces

Marco de Protección a las Víctimas de la Trata de Seres Humanos (que no es restringeix a l'exploració sexual) està en procés d'implementació. Tanmateix, queda un llarg camí en la lluita contra la tràfic d'éssers humans. Una lluita que només pot ser eficaça a través de la prevenció del delictes, la persecució penal concertada i coherent, el marc normatiu i la protecció de les víctimes.

L'exploració sexual a l'Estat espanyol

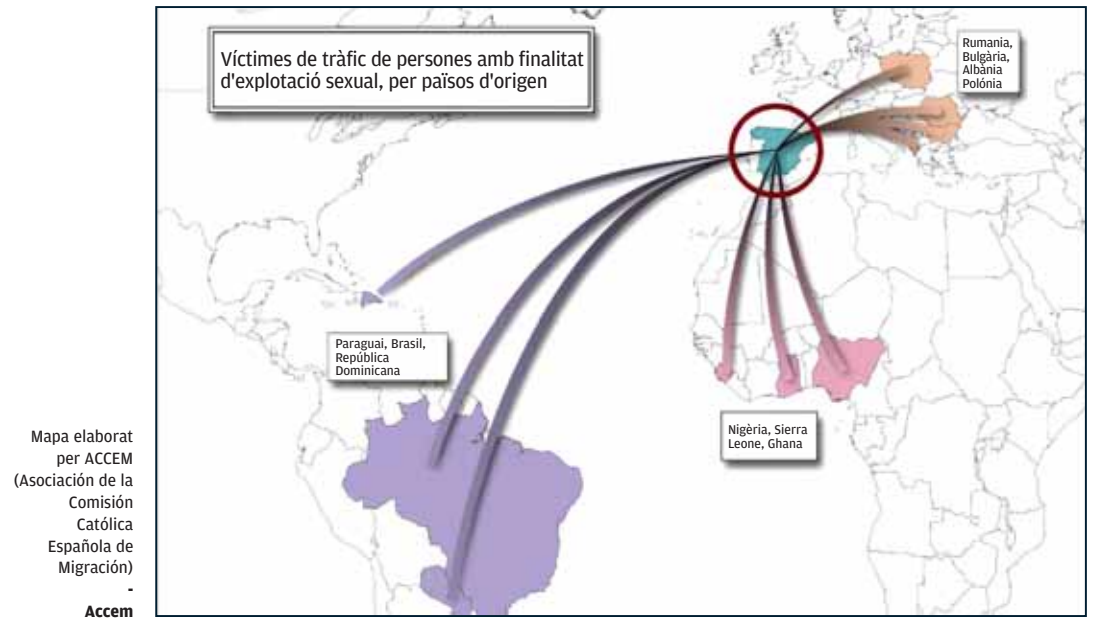
L'any 2010, de les 1.641 víctimes de tràfic amb finalitats d'exploració sexual identificades per la fiscalia espanyola, només es van fer 30 escrits d'acusació per delictes d'exploració sexual. En conjunt, es va arribar a acusar 167 persones, majoritàriament persones de nacionalitat romanesa i espanyola. Pel que fa a les víctimes, les dones romaneses van ser les més afectades, per davant de les brasileres.

Els resultats judicials disten molt dels que es podrien esperar d'una política realment disposada a combatre un delictes com el tràfic de persones. Sovint, la descoordinació ha impedit que

es practiquessin proves dels delictes, per la qual cosa moltes conductes delictives han quedat impunes.

Respecte a la identificació i la protecció de les víctimes, hi ha un informe monogràfic de la defensora del poble que també detecta moltes deficiències. A la pràctica, moltes víctimes no són degudament identificades i, les que ho són, sovint, no tenen cap altra opció que fer una denúncia per accedir a la protecció i a l'assistència que es mereixen. En contrapartida, en molt poques ocasions reben informació sobre la sentència i, fins avui, cap tribunal espanyol no els ha reconegut el dret de rebre una

indemnització. Ara per ara, tota l'arquitectura jurídica organitzada durant aquests anys va perdent força quan parlem de la protecció efectiva de les víctimes, tot i que aquesta és una de les prioritats de la Unió Europea, com preveu la Directiva 2011/36/UE del Parlament Europeu i del Consell, aprovada fa més d'un any, relativa a la prevenció contra el tràfic d'éssers humans i la protecció de les víctimes. L'Estat espanyol té, per tant, un nou repte abans de l'abril de 2013: transposar i adaptar aquesta directiva a la normativa interna adoptant les mesures necessàries per fer-la efectiva.

Sicar, deu anys al costat de les víctimes

L'alliberament, la promoció i la integració personal i social de les dones afectades per diferents formes d'esclavitud és l'objectiu de Sicar-Adoratrius. L'entitat va néixer a Catalunya l'any 2002 i, al llarg de deu anys, ha atès prop de 400 víctimes de tràfic amb finalitats d'exploració sexual, procedents de tots els continents. La seva tasca s'ha centrat a proporcionar una atenció integral i a denunciar aquesta realitat social particular com una forma de violència masculista.

Sicar treballa a partir de l'acollida incondicional de les víctimes. Els proporciona afecte, cura i confiança amb l'objectiu de crear el vincle per iniciar el procés de recuperació individual de les dones. La capacitat d'autogestionar la pròpia vida i de respon-

sabilitzar-se'n és fonamental per abandonar l'entorn del tràfic de persones. Per aquest motiu, l'entitat promou la relació amb les víctimes a través de la coresponsabilitat i el respecte per la diversitat.

Mitjançant la intervenció directa, l'entitat garanteix un allotjament segur i digne a les víctimes i els ofereix cobertura i accés als serveis bàsics. També els proporciona serveis especialitzats com l'assessorament jurídic i l'atenció social, l'atenció psicològica, la mediació en la salut o la inserció sociolaboral i el suport per al retorn al país d'origen.

Per fer visible el fenomen del tràfic de persones amb finalitats d'exploració sexual, l'entitat treballa captant i sensibilitzant agents socials i es

coordina amb organismes públics i entitats privades, com la Xarxa Catalana sobre la Trata (sic) de Persones o la Taula tècnica per a l'abordatge integral del treball sexual.

Segons Sicar, cal adoptar una mirada diferent: una perspectiva de drets humans que transcendeixi l'enfocament de gènere per incloure-hi totes les formes d'exploració del tràfic de persones, ja sigui amb finalitats d'exploració sexual, laboral, de matrimonis servils o de mendicitat, sota un paraigua de protecció efectiu.

+INFO

www.adoratrius.cat

Pallassos bons. Pallassos dolents.

FOTOGRAFIA: Carlos Castro

El 13 d'abril de 2011, en unes declaracions fetes a una de les emissores de ràdio que més s'escolta en aquest país, el conseller Boi Ruiz assegurava que no hi hauria retallades. I encara tenia estómac per garantir tres històries més: que no s'acomiadaria personal mèdic, que no es tancaríen plantes d'hospitals i que tots els quiròfans seguirien en funcionament.

Després de les rialles corresponents, els pallassos del circ acabaven la feina sense saber que, just al moment d'obrir la porta que els oferiria la fi de la jornada de treball, un atac de cor, d'aquests que es presenten de sobte, desestimant la força d'un dolor de mirada ampla i perspectiva fonda amb un "no, no, tranquils, ja em passarà", s'enduria un dels seus companys. Perquè la realitat és poc generosa amb els autònoms. I la caravana, que aquell dia feia parada

prop de Bellvitge, cremava les rodes en avingudes amples i fondes d'una ciutat il·luminada per llums de neó i anuncis comercials.

Hi van arribar, a l'hospital. Era agost i encara respirava. Hi havia quatre quiròfans tancats, tres plantes sense funcionament, una cua d'espera immensa i cirurgians que, dignificant-se, es dirigien als pacients per operar-los fora d'hores, de forma desacomplexadament gratuïta. Però el centre era un NO rotund. Un NO ample i fondo, com l'ombra del conseller. No va ser un motiu gens estrany. El pallasso va deixar de riure. De mirar. De tot.

El novembre del mateix any, Boi Ruiz anunciava més retallades. Disculpes? Cap. No fos cas que això de riure, aquell dia, li hagués costat una mica més que de costum.

Cesk Freixas

observatori dels mitjans

observatorimitjans@setmanaridirecta.info

ANÀLISI

Per què les protestes de l'islamisme omplen portades tot i ser minoritàries?

La majoria de portades de la setmana passada obrien amb les protestes protagonitzades per diferents grups musulmans davant les ambaixades dels EUA. Algunes protestes eren per l'aparició d'un vídeo antimusulmà creat per un cristià copte. Es van produir morts i disturbis a diferents llocs. A Líbia, va morir l'ambaixador dels EUA i tres persones més. Altres protestes eren per la publicació d'unes vinyetes satíriques a una revista francesa, on es representava i s'ironitzava amb la figura de Mahoma. Els últims dies, s'han produït protestes en contra del vídeo i les vinyetes,

com la que va reunir 3.000 persones de tendència salafista a la ciutat líbia de Benghazi. A la vegada que es produïa aquesta protesta, 30.000 persones (deu vegades més que a l'altra manifestació) es van manifestar a la mateixa ciutat contra el terrorisme de les milícies islàmiques a la zona, contra l'atac a l'ambaixada dels EUA i per la dissolució de les milícies contràries a Gaddafi que encara controlen part del poder. Tot i comptar amb un nombre molt més elevat de manifestants, les manifestacions salafistes minoritàries eren les que acaparaven les portades. La manifestació

antimilicista apareixia de manera minoritària o no apareixia a la majoria de mitjans. Per quin motiu?

Aquesta manera d'informar no és nova. A Egipte o Tunísia, hi ha hagut moltes manifestacions laiques amb una participació molt alta que no han tingut ressò informatiu. Les manifestacions fonamentalistes, però, s'han divulgat com un cas generalitzat i ampli. Fins i tot alguns mitjans difonien el concepte d'hivern àrab. Com explicava la periodista Olga Rodríguez, hi ha qui es beneficia clarament d'aquest tractament i aquesta difusió de les protestes salafistes. Per una banda, els sec-

tors republicans dels EUA, que, a través dels mitjans de comunicació conservadors, difonen la idea que la culpa és del president Obama i una suposada falta de "mà dura". També els serveix per reforçar la teoria del xoc de civilitzacions i la de la incompatibilitat entre islam i democràcia, promoguda pels *think thanks* neoconservadors. D'altra banda, aquesta visió permet que els règims auto-

ritaris, com el de Bashar Al-Assad a Síria, defensin el seu model polític per evitar l'aparició d'aquest islamisme radical. Finalment, els sectors religiosos conservadors musulmans veuen un altaveu de difusió a les seves propostes. I el silenci de les protestes de temàtica social creen un visió limitada de la realitat que es desenvolupa al món àrab. JAVIER BORRÀS

MITJANS

AgP-UGT 'reclama' que només la gent llicenciada en periodisme pugui exercir la professió

L'Agrupació de periodistes de la UGT (AgP-UGT) va demanar, a través d'un comunicat, que les empreses periodístiques només contractin persones llicenciades en periodisme per exercir la professió. Diuen que així s'acabarà amb "l'intrusisme" d'un 35% de les professionals del periodisme (aquest percentatge apareix al comunicat, però no remet a cap font que el verifiqui). AgP-UGT

ha afirmat que només s'és periodista quan es té la llicenciatura de periodisme i deixa de banda, per tant, altres estudis relacionats, com els de Comunicació Audiovisual. Amb aquesta mesura, afirma que es pot reduir considerablement l'atur a la professió (considerant només com a professionals les llicenciades en periodisme i deixant de banda l'atur que afecta la gent que exerceix la professió

sense ser llicenciada). Demana a les empreses que deixin de banda les persones no llicenciades en periodisme i les llicenciades en altres estudis que hagin fet un màster en periodisme. Fins i tot posen data a la mesura: a partir de l'1 de gener de 2013, les empreses haurien de començar a aplicar la seva proposta, "que pretén dignificar la professió, reduir l'atur i lluitar contra l'intrusisme".

Aquesta proposta ha generat debat i polèmica. La periodista Silvia Cobo va refutar algunes dades i arguments del comunicat al seu bloc. Per exemple, va donar dades de l'Informe Anual de la Professions Periodística que diuen que el 75% de les persones que exerceixen la professió són periodistes, el 16% són llicenciades en carreres de Ciències de la Comunicació, el 5,6% són llicenciades en altres estudis i

el 3,2% no havien passat per la universitat. Per tant, el suposat "intrusisme" que difon AgP-UGT no arribaria al 25% de les professionals. Segons Cobo, el problema no és l'entrada al periodisme de gent no llicenciada, sinó el gran tancament de mitjans que s'està produint i els ERO que estan duent a terme moltes empreses periodístiques. A més, va oferir dades de la quantitat de centres on s'imparteixen estudis de comunicació (47 a l'Estat espanyol), d'on surten una gran quantitat de llicenciades sense perspectives de trobar feina. JAVIER BORRÀS

FREQUÈNCIES
LLIURES

Ràdio Bronka 104.5FM (també 96.6FM de ooh. a 14h.) Àrea metropolitana de Barcelona www.radiobronka.info | Contrabanda 91.4FM Àrea metropolitana de Barcelona www.contrabanda.org | Ràdio Línea IV (només web) Barcelona www.radiolinea4.net | Ràdio Pica 96.6FM Barcelona www.radiopica.net | Ràdio RSK 107.1FM Nou Barris (Barcelona) www.radiorsk.info | Ràdio Trama 91.41FM Sabadell www.radiotrama.net | Ràdio Kaos 90.1FM Terrassa www.canangladajove.terrassa.net | Postscriptum Radio (només per internet) Terrassa www.postscriptumradio.org | Ràdio Pinsania 90.6FM Berguedà www.radiopinsania.wordpress.com | Ràdio 90 101.4FM Olot www.r90.org | Ràdio Klara 104.4FM València www.radioklara.org | Radio Malva 105FM València www.radiomalva.wordpress.com | Radio Aktiva 107.6FM Alcoi www.radioaktivafm.blogspot.com | Radio Mistelera 100.8FM Dènia - La Xara www.lamistelera.org

Coettv Nou Barris (Barcelona) coettv@gmail.com | Sants TV <http://sants.tv>
Gramenettv Gramenet del Besòs www.tvgramenet.org

Selecció d'alguns programes de LaTele. Podeu consultar la graella sencera o veure tots els vídeos a www.latele.cat. Emetem des de Plaça Espanya fins a Sant Pol de Mar al CANAL 37 DE LA TDT. Resintoniza la teva tele per trobar-nos!
CADA NIT A PARTIR DE LES 20H30 NOUS PROGRAMES!

DIJLUNS: 22h. L'Entrevista
DIMARTS: 22h. Docu...mental&Cènere
DIMECRES: 21:30h. Programa d'Horitzo TV

DIJOUS: 22h. Y tu qué miras gilipollas?
El programa de punk de LaTele
DIVENDRES: 21h. Programa de l'aigua

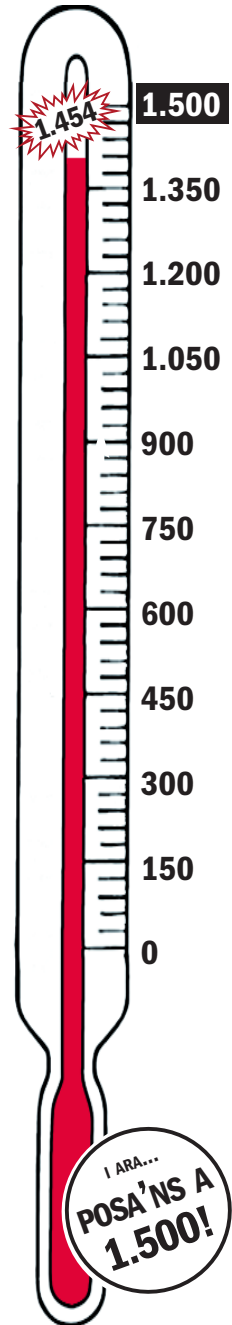
DISSABTE: 21h. La Xerrada
DIJUMENGE: 23h. Zienzia i Zpirtu.

espai directa

· SUBSCRIPTÒMETRE

Si et subscrius* a la Directa, per només 5 euros* més, tindràs el llibre #RT15M

*NOMÉS SUBSCRIPCIONS ANUALS *MÉS DESPESSES D'ENVIAMENT SI N'HI HA

ATENCIÓ

Preus per les subscriptores **3 i 5 EUROS**

HEU DE RESERVAR ENTRADA:
correu@esquerda.org

+INFO: www.cantsiautors.cat
TWITTER: @cpesquerda | HT #CCA12

CONTRA LA **LLEI DEL SILENCI**

POSEM LA DIRECTA ★
SETMANARI DE COMUNICACIÓ

la veu del carrer
minut a minut
www.setmanaridirecta.info

SETMANARI DE COMUNICACIÓ

DIRECTA

Butlleta de subscripció

Nom..... Cognoms..... Edat.....

Adreça.....

Població..... Codi Postal.....

Correu electrònic..... Telèfon.....

Quota: Ordinària 75 euros | Semestral 40 euros | Solidària 150 euros | Altres _____ euros

Forma de pagament: Domiciliació (escriu a sota el número de compte corrent) / Ingrés

*Amb la subscripció rebre cada setmana la publicació durant un any

Si No Vull rebre informació de qüestions relacionades amb la Directa

Com has conegut la Directa?.....

Ens comprometem a no facilitar les dades a tercers ni fer-les servir amb finalitats alienes a la Directa i a esborrar-les en cas de baixa

Un cop hagis omplert la butlleta en la pots fer arribar a la nostra adreça postal: carrer Riego 37 baixos esquerra, 08014, Barcelona. També pots enviar les dades per correu electrònic a l'adreça subscripcions@setmanaridirecta.info o entrar a la nostra web www.setmanaridirecta.info. Per a tenir més informació, podeu trucar al 935 270 982 o al 661 493 117

· PUNTS DE VENDA

BARCELONA. GRÀCIA: Llibreria Aldarull · Martínez de la Rosa, 57 | Cap i Cua · Torrent de l'Olla, 99 | Infoespai · Plaça del Sol, 19 | Taifa · Verdi, 12 | Papereria Cercles · Bailen 201 | Estanc · Roselló amb Castillejos | Quiosc República Argentina · República Argentina 233. **EXAMPLE:** Quiosc Manu · Nàpols-Roselló. **GUINARDÓ:** Llibreria Rocaguinarda · Xiprer 13. **SANT ANDREU:** Bar La Lira · Coroleu, 15 | Quiosc Comerç · Plaça Comerç | Quiosc Rambla · Fabra i Puig, 10 | Ateneu Llibertari del Palomar · Coroleu, 82. **NOU BARRIS:** Ateneu Popular de 9 Barris · Portlligat, 11-15 | Can Basté · Passeig Fabra i Puig, 274. **CIUTAT VELLA:** Taller de Músics · Requesens, 3-5 | Xarxa Consum Solidari · Pl. Sant Agustí Vell, 15 | El Lokal · Cera, 1 bis | La Rosa de Foc · Joaquín Costa, 34 | Logofobia · UB Raval, dimarts de 10h a 18h | Quiosc Colom · Rambles | Etnomusic · Bonsuccés 6 | Quiosc Tallers · Rambles | Quiosc Canaletes · Rambles. **SANTS:** Centre Social de Sants · Olzinelles, 30 | Espai Obert · Violant d'Hongria, 71 | La Ciutat Invisible · Riego, 35 | Terra d'Escudella · Premià, 20 | Tereria Malea · Riego, 16 | Quiosc Can Mantega · Joan Güell amb Can Mantega | Quiosc Cotxeres · Sants, 79 | Quiosc Francisco · Vilardell | Coop57 · Premià, 15. **BELLATERRA:** Quiosc de Ciències de la Comunicació. **BERGA:** Llibreria La Mafalda · Plaça Viladomat, 21. **CALDES DE MONTBUI:** Quiosc del Caprabo · Av. Pi i Margall, 183 | Papereria Can Rosell · Av. Josep Fontcuberta, 118. **CARDEDEU:** Quiosc del Centre · Ctra. de Cànoves, 4. **CORNELLÀ DE LLOBREGAT:** CGT Cornellà · Ctra. d'Esplugues, 46. **ESPLUGUES DE LLOBREGAT:** Ubud Artesania · Mestre Joaquim Rosal, 22. **GIRONA:** Llibreria Les Voltes · Plaça del Vi, 2 | Quiosc · Plaça Catalunya | Logofobia · UdG, dijous de 10h a 18h. **GRANOLLERS:** Llibreria La Gralla · Plaça dels Cabrits, 5 | Anònims · Miquel Ricomà, 57 | El Racó Ecològic · Roger de Flor, 85. **L'HOSPITALET DE LLOBREGAT:** Quiosc · Plaça del Repartidor. **IGUAILADA:** Llibreria Cal Rabell · Santa Caterina, 17 | Llibreria Llegim · Ptg. Capitá Galí, 4. **LLEIDA:** Ateneu La Maranya · Parc, 13 | Espai Funàtic · Pi i Margall, 26. **MATARÓ:** Llibreria Robafaves · Nou, 9. **MANRESA:** Moe's · Joc de la Pilota, 9. **MOLINS DE REI:** Llibreria Barba · Rafael Casanova, 45. **MONTMELÓ:** Llibreria Guasch · Major, 43. **PALMA DE MALLORCA:** Llibreria Mallorca · Església de Santa Eulàlia 11. **RIPOLL:** Gràfic Paper · Progrés 27. | Gràfic Paper · Mossen Cinto Verdager, 14. **RIPOLLLET:** El Local · Monturiol, 32. **SABADELL:** Can Capablanca · Comte Jofre 30. **SANTA COLOMA DE GRAMENET:** Associació Cultural Popular Aramateix · Montserrat 3. | La Krida · Sicflia, 97. | Llibreria Distrivinyes · Sant Ramon, 22. **SANT BOI DE LLOBREGAT:** Bar Sense Noms · Plaça de les Preses, 3 | Papereria Oxford · Ronda Sant Ramon, 113. **SANT JOAN DESPI:** La Kreperia · Galícia, 8. **SANT PERE DE RIBES:** Llibreria Gabaldà · Plaça de la Font, 2. **LA SEU D'URGELL:** Llibreria La Llibreria · Sant Ot, 1. **SOLSONA:** Llibreria Cal Dach · Sant Miquel, 5. **SITGES:** Quiosc Can Jornet · Major, 8. **TARRAGONA:** CGT Tarragona · Rambla Nova, 97-99, 2n pis. **TÀRRAGA:** Llibreria Bufavents · Major, 23 | Fem Cadena · Av. Barcelona, 81. **TERRASSA:** Terrassa Respon · Societat, 6 | Llibreria Synusia (Ateneu Candela) · Sant Gaietà, 73. **VALÈNCIA:** Café Tendur · Historiadora Sílvia Romeu, 6 | Llibreria Sahiri · Danzas, 5 | Bar Terra · Baró de Sant Petri, 9 | Sodepau · Carnissers 8. **VILAFRANCA DEL PENEDÈS:** La Fornal · Sant Julià, 20.

, roda el món

internacional@setmanaridirecta.info

GALÍCIA · EL PP HA AVANÇAT ELS COMICIS AL 21 D'OCTUBRE

Galícia afronta les eleccions amb poques expectatives de canvi

Ángelo Pineda
La Corunya

Amb la promesa d'acabar amb l'atur "en 45 dies" i amb la bandera de la "llibertat lingüística" contra una suposada imposició del gallec, Alberto Núñez Feijoo va accedir a la presidència de la Junta de Galícia després dels comicis de l'1 de març de 2009. Tres anys després, l'atur gairebé s'ha duplicat (21,1%) i ha assolit un màxim històric, el de llarga durada s'ha triplicat i les protestes contra la marginació del gallec han estat una constant des del començament de la legislatura.

El govern del PP, a més de deteriorar el mercat i les condicions laborals i atacar la singularitat cultural gallega, ha dut a terme retallades importants en àrees com l'educació o, sobretot, la sanitat, àmbits on la gestió privada ha incrementat de manera notable els darrers anys. Les protestes de les treballadores de la funció pública van aconseguir suavitzar la pèrdua de drets a què s'enfrontaven i el seguiment de les darreres tres vagues generals ha estat molt im-

portant. De fet, precisament aquest context social degradat i bel·ligerant va portar el govern, a l'estiu, a proposar una reforma del sistema electoral que, sota l'excusa de l'austeritat, preveia la reducció del nombre de diputades i l'augment de la sobrerepresentació de les pro-

Les lluites internes iniciades amb la derrota del bipartit han afeblit l'oposició

víncies de l'interior, fet que suposa assegurar la majoria del PP en futurs comicis. Finalment, la proposta no va tirar endavant, però el PP, per reeditar la majoria -de què gaudeix per un sol diputat (38)-, ha avançat les eleccions al 21 d'octubre, coincidint amb les basques, per aprofitar la divisió interna de l'oposició.

A l'inici de campanya, el PP ha tornat a fer ús dels recursos públics implicant les conselleries en la redacció d'informes per al partit i concedint 300.000 euros a *La Voz*

de Galícia i *El Correo Gallego* per a la publicació d'informació de caràcter propagandístic cedida per la Conselleria d'Indústria. El Sindicat i el Col·legi de Periodistes han denunciat, a més de la desaparició de capçaleres històriques, la concessió reiterada de quantitats econòmiques importants a diaris progovernamentals mitjançant convenis i sense concurs públic. Des del començament de la legislatura, s'han concedit dotze milions d'euros per aquesta via, 7,2 dels quals han anat a parar a *La Voz de Galícia*.

L'oposició parlamentària dividida
Malgrat el panorama, l'oposició no sembla estar en condicions de disputar el govern al PP a causa de les fortes lluites internes iniciades amb la derrota del bipartit el 2009 i arran de les dimissions de les direccions del PSdeG-PSOE i el BNG que s'allarguen fins a l'actualitat.

El PSdeG-PSOE ha aconseguit mantenir la unitat de la formació, tot i que recentment s'ha vist esquitxat per diversos casos de corrupció com l'*operació Pokemon*, que va acabar amb la detenció de l'alcalde d'Ourense. En el cas del

El seguiment de la vaga del 29M, com el de les dues anteriors, va ser molt alt a Galícia

BNG, el procés per a l'elecció d'una nova direcció va concloure de manera més traumàtica: Després de la XIII Assemblea Nacional, diversos sectors van abandonar la coalició per l'esquerra i per la dreta. En el cas de l'escissió *centrista*, organitzada al voltant de la coalició

L'esquerra independentista absent
Davant aquesta reorganització del nacionalisme gallec, l'esquerra independentista ha reaccionat aprofundint la seva fragmentació. Mentre la Frente Popular Galega (FPG) i el Movemento pola Base (MPB) han entrat a la formació beirista ANOVA, Causa Galiza i Nós-UP se n'han mantingut al marge i s'han mostrat crítics amb tot el procés; cal dir que no tenen possibilitats d'obtenir resultats positius a les eleccions del 21 d'octubre.

D'altra banda, el primer efecte de la campanya electoral sobre l'esquerra independentista ha estat l'ènesima operació policial contra Resistència Galega, una suposada organització armada clandestina l'existència de la qual genera molts dubtes. L'operació ha consistit en la detenció de cinc joves, a quatre dels quals se'ls ha aplicat presó provisional; l'altre ha estat posat en llibertat. Els detinguts han declarat a l'Audiència Nacional de Madrid que havien estat objecte de maltractament físic i psicològic durant el període d'incomunicació.

La reorganització del nacionalisme gallec ha fragmentat l'esquerra independentista

Compromiso por Galícia (CxG), les seves possibilitats d'entrar al parlament semblen força remotes. Pel que fa a l'escissió per l'esquerra (reunida a ANOVA), tot i comptar amb el carismàtic Xosé Manuel Beiras, acaba de sortir d'un procés d'articulació confús i polèmic i d'una candidatura amb Esquerra Unida les possibilitats de la qual semblen, a hores d'ara, limitades.

Concentració contra les últimes detencions de militants independentistes a Santiago de Compostel·la el 16 de setembre

, roda el món

REGNE UNIT • LA CAPITAL BRITÀNICA ÉS UN DELS TERRITORIS DEL MÓN ON S'EVADEIXEN MÉS IMPOSTOS

Un paradís fiscal al cor de Londres

Oriol Barba
Londres (Regne Unit)

La tradicional desfilada de països de la cerimònia inaugural dels Jocs Olímpics va tornar a mostrar al món l'existència de microestats, sovint oblidats o desconeguts per la majoria. Entre ells, trobem bona part dels paradisos fiscals amb més renom internacional. Les illes Verges, Caiman o Jersey són només alguns exemples de paradisos fiscals vinculats històricament al Regne Unit. De fet, la majoria de les 38 jurisdiccions a qui l'OCDE va exigir millores en relació a la transparència en qüestions financeres hi tenien vincles històrics. Des de l'expansió de Londres com a capital financera internacional al segle XIX, la relació entre el Regne Unit i els paradisos fiscals ha estat estreta.

La City coordina el funcionament dels nombrosos paradisos fiscals repartits pel món sota el paraigua de la corona britànica

Sorpren, però, que la pròpia capital britànica sigui un dels territoris del món on s'evadeixen més impostos. El Regne Unit ha desenvolupat intencionadament una política pública a la recerca de les grans fortunes mundials. No es tracta, en aquest cas, de les tradicionals baixades d'impostos al capital per atraure inversions, practicades per diversos països europeus i que, d'altra banda, ha mostrat uns resultats nefastos a països com Irlanda.

JIMMY BAIKOVICIUS

La City és l'única part del territori britànic on, formalment, el Parlament no té autoritat

El que permet la legislació britànica amb el règim de "residents no domiciliats" és que les persones que resideixen al Regne Unit de manera temporal no hagin de tributar per les rendes obtingudes fora del territori sempre que es mantinguin a l'exterior. Aquesta excepcionalitat respecte la legislació de la majoria de països és la que permet que els diners de les grans fortunes s'escapin de qualsevol control fiscal. Una política, duta a terme per governs de diferent signe polític durant dècades, que assumeix com a mal menor el fet que els anomenats *super-rics* no paguin una part dels impostos a canvi que resideixin (i gastin) en territori britànic.

La Corporació de la City, un paradís fiscal singular

En aquest context, un cas ben singular és el de la Corporació de la City de Londres, una autoritat municipal única al món. Regeix l'anomenada *milla quadrada* -el centre financer de la ciutat- i està al mar-

ge del control democràtic i legislatiu de la resta del Regne Unit. Fins i tot, quan la reina d'Anglaterra vol entrar a la City, té lloc una cerimònia que posa de manifest el seu caràcter excepcional. Durant segles, la gent poderosa i la classe governant han concedit privilegis importants a la City a canvi d'accés als mercats financers.

Al llarg de la història, nombrosos moviments reformistes han intentat -sense èxit- fusionar la Corporació amb l'autoritat municipal de la ciutat. La Corporació és una institució opaca i antidemocràtica, la majoria dels membres de la qual són escollits per les empreses instal·lades a la City. És l'única part del territori britànic on, formalment, el Parlament no té autoritat. El fet que el país no disposi d'una constitució escrita i que confiï bona part del seu funcionament polític a la tradició i el costum ha permès que aquesta figura d'origen medieval hagi perviscut fins el segle XXI i no sembla que hagi de desaparèixer en el

futur immediat. En algun cas, l'autoritat de la City fins i tot passa per sobre de la del Parlament. Aquesta supremacia l'encarna la figura del *Remembrancer*, un *lobbista* oficial que seu darrere el

La legislació britànica permet que els diners de les grans fortunes s'escapin del control fiscal

president de la Casa dels Comuns amb l'objectiu d'assegurar que els drets i els privilegis de la City no siguin violats per les decisions dels diputats i les diputades. Tot i el caràcter pintoresc del càrrec, creat el 1517, costa de creure que es tracti només d'una figura simbòlica.

El seu poder és ben tangible. La City actua com a autoritat a

l'ombra i coordina el funcionament dels nombrosos paradisos fiscals repartits pel món sota el paraigua de la corona britànica. El sector financer és el principal motor econòmic de la ciutat i del país. Qualsevol intent de regulació és respost per la Corporació amb l'amenaça de traslladar la seva activitat a tercers països com Suïssa. A més, la Corporació s'ha convertit en el *lobby* més poderós del món a favor de la desregulació dels mercats financers.

Tot això succeeix enmig del desconeixement de la majoria de la població londinenca i a tan sols tres parades de metro del Parlament de la democràcia més antiga del planeta. Els darrers anys, però, l'opacitat de la City s'ha començat a posar al punt de mira de governs i organitzacions de tot el món, que pateixen una crisi financera cuinada al seu interior. Tot i això, res ni ningú sembla disposat a assumir els costos d'enfrontar-se a un dels nuclis del poder financer mundial.

ecofestes
Solucions ecològiques per a les teves festes!!

93 837 15 48
www.ecofestes.com

Els atacs i la posterior reconstrucció de les mesquites de Tombouctou han esdevingut la icona mediàtica del conflicte a Mali

Jordi Sant
Barcelona

El nou estat d'Azawad, al nord de Mali, va ser proclamat la primavera passada, fruit d'un procés complex. Una realitat que, més enllà dels antagonismes nord-sud i nomadisme-sedentarisme, aquest estiu s'ha complicat. La manca d'estabilitat governamental a la capital, Bamako, s'ha consolidat al mateix ritme que la presència de les milícies islamistes a la zona de Tombouctou. Els *tuaregs laics* del Front d'Alliberament Nacional d'Azawad, mal armats i desorganitzats, de moment, semblen incapaçs d'articular un poder polític fort. El Moviment Unitari per la Gihad a l'Àfrica Occidental (MUGAO) i Ansar Dine (els Defensors de la fe) s'estan imposant al territori i ja han deixat ben clara la seva intransigència religiosa, política i moral.

França i la Comunitat d'Estats de l'Àfrica Occidental (CEDEAO) ja han anunciat que cal planejar una intervenció armada per evitar que Tombouctou (i Gao) es converteixi en la Kabul de l'Àfrica. És més, el president malià en funcions, Dioncounda Traoré, ho ha demanat explícitament, després que els grups islamistes arribessin a la ciutat de Douentza, a 170 quilòmetres de Mopti, al centre del país.

Els atacs indiscriminats a les mesquites de Tombouctou (que són patrimoni de la humanitat) i a diferents mausoleus de santons islà-

mics -reflex d'un salafisme talibà- han fet que la UNESCO i gran part de la comunitat internacional posin el crit el cel. La possible destrucció de l'islam negre africà, present a l'Àfrica occidental des del segle IX, passa més desapercebut. Es tracta d'un corrent lligat al món sufi, amb grans dosis de sincretisme i de difusió cultural -sobretot en el cas de Tombouctou- i molt allunyat dels preceptes salafistes. Una opció religiosa que tampoc no és idíl·lica, però sí més africana i pacífica.

Els tuaregs del Front d'Alliberament Nacional d'Azawad semblen incapaçs d'articular un poder polític fort

L'antropòleg Albert Farré, a l'estudi sobre l'islam a l'Àfrica occidental elaborat per al Centre d'Estudis Africans (CEA) el 2008, explica que l'islam va mantenir una estreta relació amb l'esclavitud a la zona i va servir de mur de contenció de l'imperialisme europeu. La fortalesa de la identitat musulmana, així com la seva vertebració social a través d'estructures com les confraries i els marabuts, van fer que les forces europees es veiessin obligades a pactar-hi per aconseguir una certa

MALI · L'ESCALADA DE VIOLÈNCIA A AZAWAD APUNTA A UNA INTERVENCIÓ MILITAR

La islamització fonamentalista de Mali

fidelitat a la metròpoli i l'ordre social. La manca de penetració del cristianisme a països com Mali (90% de població musulmana i 5% cristiana) n'és un bon exemple.

Per a la comunitat internacional, però, l'important no és el patrimoni cultural i religiós de la zona, sinó el perill que representa un Sahel en mans d'Al-Qaida. El que no sembla que sàpiguen veure és que el problema de Mali no és, ni molt menys, religiós. La complexitat ètnica i religiosa maliana ha de conviure amb una situació econòmica penosa: més de la meitat de la població viu amb menys d'un euro al dia i el país ocupa el lloc 175 de 187 de l'Índex de Desenvolupament Humà (IDH) de les Nacions Unides.

Mali ha de fer front a les conseqüències de la crisi econòmica que

afecten els països occidentals i que es tradueix en la clara reducció dels diners enviats pels emigrants (256 milions d'euros el 2010), equivalents al 26% del pressupost estatal, i en l'augment del preu dels productes bàsics, no només a causa de la sequera i les males collites, sinó també de l'agressiva especulació que pateixen els productes per culpa dels anomenats mercats de futurs. Segons la FAO i el Banc Mundial, els preus del blat i el blat de moro van augmentar entre un 45 i un 50% durant el mes de juny, fet que va deixar la porta oberta a una gran crisi alimentària a tota l'Àfrica occidental.

Així mateix, la inestabilitat que es viu a d'altres països com Costa d'Ivori ha encarat enormement les exportacions malianes. Com que Mali no disposa de sortida al mar,

acostumava a dirigir-se als ports del país veí. Les receptes del Fons Monetari Internacional (FMI) per millorar la situació econòmica es mouen dins l'ortodòxia neoliberal imperant: privatitzar empreses públiques, facilitar les inversions al sector miner (or), control del dèficit públic, etc. Unes reformes -actualment quotidianes a casa nostra- que no sembla que aconseguixin reduir la pobresa en què viu immersa gran part de la població ni millorar la inestabilitat política del país. Una intervenció militar al nord, a Azawad, potser solucionaria momentàniament el perill de l'islamisme radical, però els problemes de Mali (empobriment, pèrdua de sobirania alimentària, encaix dels tuaregs...) continuarien intactes.

Milicians del grup islàmic Ansar Dine patrullen al nord-est de Mali

AMPARO SÁNCHEZ
"ALMA DE CANTAORA"

WWW.KASBAMUSIC.COM

**Després de l'estiu
continua la festa!**

Kasba
MUSIC

FACEBOOK.COM/KASBALABEL

MICROGUAGUA
"AL BORDE DE LA RUTA"

, expressions

expressions@setmanaridirecta.info

Les famílies de Franzen

Tot esperant la propera publicació en castellà del recull d'assaigs i xerrades 'Farther Away' de Jonathan Franzen, us proposem la lectura de dues de les obres que van catapultar cap a l'èxit aquest escriptor nord-americà. 'Les correccions', publicada el 2001 i que li va valdre el National Book Award, i 'Llibertat', editada nou anys després, retraten amb mestria uns Estats Units que veuen com el seus pilars bàsics, la família i l'estil de vida, s'esfondren sense remei.

L'origen de l'èxit

Marta Puig
expressions@setmanaridirecta.info

Jonathan Franzen va arribar a l'escenari literari dels grans gràcies a un article polèmic publicat a la revista *Harper's* el 1996, titulat "Potser somiar: En l'era de la imatge, una raó per escriure novel·les", on es lamentava de l'estat de la novel·la i el paper de l'escriptor a la societat nord-americana. Argumentava que, en l'era de la imatge, és gairebé impossible escriure una gran novel·la social a l'estil dels escriptors del segle XIX. Però molts periodistes van interpretar malament l'assaig dient que Franzen s'havia compromès a escriure la gran novel·la americana de la fi del mil·lenni, un llibre capaç d'acaparar l'atenció de les masses i, així, rejuenir tota la literatura nord-americana. Una tasca no gens fàcil! Quan va sortir *Les correccions*, el setembre de 2001, les nord-americanes necessitaven un llibre que fos alhora molt americà i molt divertit. I Franzen es va convertir en la nova esperança per a una literatura de masses. El noi que havia dit que ja no era possible, havia produït una gran novel·la i s'havia convertit de sobte en tota una celebritat literària.

LIBRES

'Les correccions' o el Nadal als Estats Units

M.P.
expressions@setmanaridirecta.info

Moltes crítiques van anunciar *Les correccions* com la novel·la sobre els Estats Units de finals dels noranta, un país on tothom -des de la gent universitària fins a les jubilades- prenien massa pastilles per poder follar millor, riure més o, simplement, sentir alguna cosa. En realitat, Franzen havia fet una cosa molt més discreta, escriure una novel·la sobre la pròpia família i la dificultat -universal, això sí- d'intentar ser feliç en un món permanentment infeliç i, alhora, gestionar la vellesa del pare i la mare.

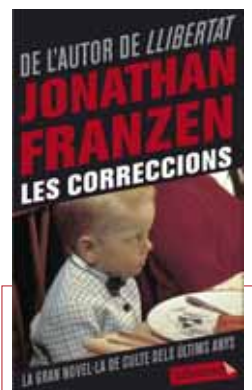
El fil narratiu de *Les correccions* és el simple desig de l'Enid que els seus tres fills tornin a casa per celebrar un últim sopar de Nadal. L'Enid i el seu marit Alfred, malalt de Parkinson, són protestants conservadors i viuen al mitjà oest del país, una zona de terres planes i valors familiars sòlids. Els seus tres fills viuen a la costa est, on la vida és més ràpida i els valors més

líquids. El *tour de force* de Franzen narra -amb humor i tendresa- les vides de tota la família i les complicacions de cadascú per arribar a Sant Jude el 25 de desembre.

Els retrats de cada membre de la família són brillants. Encara una dècada després d'haver llegit *Les correccions*, m'agrada recordar en Chip -l'exprofessor universitari robant un filet de salmó a un supermercat *pijo* de Manhattan-, en Gary -un banquer deprimat embenant-se la mà amb una bossa de pa *Bran'nola*- o l'Enid, amb més de setanta anys, provant l'*èxtasi* per primera vegada. Però, per a mi, el personatge més ben aconseguit és el de la Denise, la germana mitjana. La Denise és cuinera i sembla una dona independent i serena. La seva història és, també, una història de la ciutat de Filadèlfia i sobre un matrimoni, el de la Robin i en Brian, els dos amants de la Denise. Aquesta secció, com la de la meitat del llibre, és la més aconseguida perquè el material és real: és cru i és complicat. Aquí, Franzen

afluixa la sàtira i escriu sobre les pròpies emocions, ambicions, anhels i fracassos.

Després del gran èxit de *Les correccions*, la premsa va declarar: "Franzen sap escriure dones!". Però això no és pas així. Si és sorprenent que un escriptor faci una exploració tan extraordinària d'una dona és perquè Franzen sap escriure personatges ambiciosos, creatius i complexos, persones com ell mateix. Sap escriure sobre el desig, l'ambició i la solitud -sobre la substància de la vida interior dels homes i de les dones. No hi ha cap mena de diferència entre els sentiments d'un home i d'una dona. Franzen escrivia la seva experiència en la Denise i per això el llibre és tan extraordinari. Dividit en la Denise, en Gary i en Chip, Franzen pot explicar-nos com corregir alguns errors de joventut, començar a disculpar el seu pare i la seva mare i, alhora, aprendre a funcionar sense elles. És una història personal però, en ella, hi trobem reflectida i analitzada la societat nord-americana dels anys de Clinton.

Les correccions

Jonathan Franzen
Editorial Columna, 2002
632 pàgines

PASCAL PERICH

una família a Saint Paul, Minnesota. Ell, un advocat progressista defensor del medi ambient. Ella, una perfecta mestressa dedicada a tenir cura dels seus fills. Tanmateix, Joey, l'adolescent independent i obstinat, se'n va viure a casa dels veïns republicans i cercarà l'èxit empresarial en les subcontractes militars de la guerra de l'Iraq. I el matrimoni acaba traslladant-se a Washington, on Walter treballarà per a la destructiva i corrupta indústria del carbó, en un inversemblant projecte de conservació natural, mentre que Patty esdevindrà una addicta a l'exercici físic i els antidepressius. Mentrestant, el matrimoni farà aigües que es precipitaran per la irrupció d'una vella amistat universitària, l'estrella del rock de caòtica personalitat Richard Katz.

Més enllà d'una trama relativament tòpica d'infidelitats, la veritable protagonista d'aquesta història és Amèrica, retratada amb més misèries que grandeses,

consideració social- i que acaba esdevenint una piconadora de personalitats.

I també una competitivitat que forma part de l'essència nord-americana. Una essència que cerca les arrels en els propis avantpassats dels protagonistes, gent avesada al ressentiment del fracàs que deixen en herència als descendents i que fan de la llibertat un camp de batalla competitiu i colonitzador, una suma de malestars apaivagats transitòria per una avidesa material o dissimulats rere succedanis religiosos. La clau de l'èxit de l'imperi és, alhora, la clau del fracàs dels seus ciutadans.

Franzen, que no escriu una novel·la tècnicament fàcil, ens obsequia amb una metàfora, cap al final de la novel·la, que ajuda a desentrellar el sentit de l'obra: En plena bombolla immobiliària, un Walter ornitòleg aficionat, retirat en una cabana enmig del que era un espai natural per a la protecció dels ocells migratoris, veu com els nous veïns deixen anar els seus gats domèstics. I els felins es dediquen a fer servir la seva llibertat al terreny inexplorat del bosc tot matant els ocells, més per diversió que per necessitat. Aquesta és la confrontació de llibertats que acaba fent de l'abús d'aquest terme tan car en unes actituds polítiques dels nord-americans, que, com deixa en evidència l'autor, resulten cada vegada més suïcidament estúpides.

'Llibertat' és una radiografia de les transformacions de la família i una davallada al cor de l'íntima insatisfacció dels seus components

i això és el que fa que *Llibertat* hagi estat definida com la gran novel·la americana del segle XXI. Amb una exhaustivitat admirable, l'autor fa desfilir, mitjançant els protagonistes, tot els canvis experimentats per aquesta complexa i contradictòria societat, des de la sensació de desconcert dels inicis de l'era Reagan fins a l'alienació mental col·lectiva que conforma la filosofia del *Tea Party*. Tanmateix, l'ingredient que enverina aquest "artefacte d'infelicitat" és l'instint competitiu que els Berglund -com qualsevol altra família de tota condició- experimenten com a *leitmotiv*. Una competitivitat que s'escenifica en un triangle amorós convencional -encara que també ho és en el camp de l'amor, l'amistat o la

LIBRES

La llibertat dels gats contra la dels ocells

Xavier Diez
expressions@setmanaridirecta.info

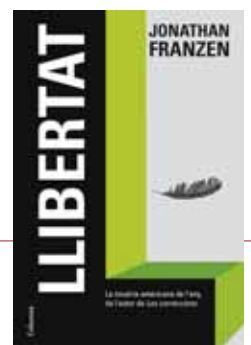
Totes les famílies felices s'assemblen. Cada família dissortada ho és a la seva manera. Aquestes dues frases inicien la gran novel·la de Tolstoi *Anna Karenina*. Amb diversos paral·lelismes suggerits pel mateix autor Jonathan Franzen (Chicago, 1959), *Llibertat* apareix com una gran novel·la americana on es fa una dissecció de la tortuosa trajectòria d'una dissortada

família blanca de classe mitjana, de manera paral·lela a la descomposició moral d'uns Estats Units cada vegada més desestructurats, des de finals de la dècada de 1970 fins a 2010.

En la seva crítica literària, Vicenç Pagès Jordà entén la recreació de la família com a artefacte d'infelicitat com a eix central dels vuit centenars de planes de *Llibertat*. I certament, els atzars de la multitud de branques dels Berglund inciten a fer una radiografia de les transforma-

cions de la família nord-americana i també una davallada al cor de l'íntima insatisfacció dels seus components. I en aquesta indagació, en aquesta lluita entre la voluntat de bellugar-se en el marc de la bondat i la realitat d'actuar de manera predadora i competitiva, l'autor és capaç de moure's amb una *familiaritat* colpidora.

De fet, el llibre s'inicia arran d'una breu i aparentment convencional narració al voltant de Walter i Patty Berglund, joves llicenciats que decideixen arrelar

Llibertat

Jonathan Franzen
Editorial Columna, 2011
812 pàgines

expressions

DOCUMENTALS

La tomba de l'amic

Marta Buchaca elabora una radiografia del dol i un retrat generacional a partir del suïcidi d'un jove

Marc Farràs
expressions@setmanaridirecta.info

Surto de l'Espai Lliure commocionat. Acabo de veure *Litus*, una obra on cinc amics es reuneixen per compartir el dol per la mort d'un amic comú. A fora és de nit, és la Mercè i el cel de Montjuïc esclata en mil formes i colors. Sembla impossible trobar un contrast més fort entre l'alegria de la festa i el dolor per una mort jove.

Les cinc amistats són en Toni (el germà gran), en Pau (el company de pis), la Laia (la companya), en Pepe (el company de banda), i en Marc (el bromista del grup). Van néixer a principis dels vuitanta i van tenir una infància feliç: *Bola de Drac*, Tintín i classes de guitarra. Durant la joventut, el paisatge es va tornar abrupte: incomprensió, exàmens i porros, però també futbol i condons. Anar tirant i arribar als trenta. Avui, camisa de quadres, ulleres de pasta i un piset a Gràcia. Canyes a la Virreina i els dissabtes a Llançà. Una vida plàcida per a tothom. Bé, per a quasi tothom. En *Litus* no va poder més i es va llançar amb la furgoneta daltabaix de l'Arrabassada.

La bella Dalida, just abans d'omplir-se el cos de pastilles, va deixar escrit: "Perdoneu-me. La vida m'és insuportable". Ho podria haver escrit en *Litus*. Però en comptes d'això, va escriure una carta al seu germà demanant-li que cités els cinc amics tres mesos després de la seva mort.

I aquí és on ens situa Marta Buchaca. Com ja va fer a *Plastilina* i *Les nenes no haurien de jugar a futbol*, l'autora explora

ROSER BLANCH

Sergi Torrecilla, Sara Espígol, Borja Espinosa, David Verdager i Josep Sobrevals interpreten els cinc protagonistes de 'Litus'

els límits emocionals que succeixen la tragèdia. Per fer-ho, compta amb un text formidable i concís, un quintet protagonista en estat de gràcia i una posada en escena sòbria i elegant. Una benedició.

A partir del retrobament dels cinc amics, anem descobrint les relacions entre tots ells i, de retruc, les raons que van dur en *Litus* a matar-se. El resultat és una precisa dissecció de la fragilitat d'una joventut commocionada per la prematura fractura entre els anhels i la realitat. I també l'estampa d'una quotidianitat melancòlica de plaers efímers.

La funció brilla amb llum pròpia a la part final. Resolt l'entramat i rebaixada la tensió, en comptes d'apagar-se els llums, l'acció continua. Així és com petits detalls aparentment insignificants prenen una dimensió única. El desenllaç, amb un clima distès després de la tempesta, amb els cinc amics

fent broma i recordant anècdotes, és d'una lucidesa insòlita. Una reconciliació amb el dolor, el passat i la pèrdua. Una treva a la mort. Un bri d'esperança.

A més d'una lliçó escènica plètòrica, *Litus* també és una lliçó vital. Amb els cinc amics, tornem a ser joves i, com en *Litus*, ens fem nostres les paraules de John Lennon: "Un dia, a l'escola, em van demanar què volia ser de gran. Vaig dir, feliç. Em van dir que no havia entès la pregunta. Jo els vaig respondre que no entenien la vida".

Litus

Espai Lliure
plaça Margarida Xirgu, 1
Fins al 8 d'octubre
Dramatúrgia i direcció:
Marta Buchaca
Producció: Flyhard
www.flyhard.org

DVD

Ríndete mañana

(Avalon, 2011). Directors i guionistes: Michael Collins, Marty Syjuco. Durada: 99 minuts

Ríndete mañana explica la història de Paco Larrañaga, un jove acusat d'haver assassinat, juntament amb altres sis persones, dues noies a les Filipines. La pel·lícula pren la forma de documental sobre un fals culpable, combinant l'ús de material d'arxiu, investigació periodística (es llencen connexions de la família de les presumptes víctimes amb l'alta

política i el narcotràfic) i el seguiment de les vivències del protagonista i la seva família, en ocasions amb un to sentimental que evidencia la vocació militant de l'obra. El visionat resulta indignant per la cadena d'arbitrarietats que relata, més sorprenent que la de qualsevol ficció policial, per inversemblant que sigui. Quinze anys després dels fets, Larrañaga continua empresonat.

DVD

Entre la espada y la pared

(Bang Bang Movies - Absolute Distribution, 1932). Director: Marion Gering. Guionista: Benn W. Levy. Durada: 75 minuts

Entre la espada y la pared tracta la relació de gelosia malaltissa que un militar manté amb la seva dona. El plantejament és peculiar, ja que barreja el cinema neogòtic de dones en perill amb una història romàntica en escenaris colonials; el darrer tram de la pel·lícula, a més, situa el triangle amorós en un entorn tan infreqüent com un submarí. El resultat és arriscat,

als límits de la versemblança i més enllà (hi contribueix la interpretació desfermadament expressiva de Charles Laughton). Les diverses reorientacions de la trama en un metratge reduït, però, dinamitzen un conjunt que destaca per les excentricitats argumentals i per un acabat formal força interessant, ple d'enfocaments agosarats i poc convencionals.

DVD

Girimuho (Cameo, 2011). Directores i guionistes: Helvecio Marins Jr., Clarissa Campolina. Guionista: Felipe Bragança. Durada: 90 minuts

Girimuho és un retaule d'escenes, de realisme més o menys màgic, al voltant d'una anciana que acaba de perdre el marit. Estèticament, la pel·lícula explota el xoc d'alguns interiors miserables amb l'exuberància dels paisatges naturals que els envolten i la llum que els il·lumina. Aquesta successió de fragments d'històries, d'interaccions humanes lacòniques, de

morts, supersticions i canvis assumits amb resignació, no assumeix un fil evident i clarament evolutiu. Sense pics ni valls dramàtics, recreant-se en la lentitud fins que esdevé un manierisme, l'obra pot arribar a provocar tedi en l'audiència que no es rendeixi a l'atracció exercida per les seves imatges, per les seves històries mínimes de quotidianitat poetitzada.

salut # memòria històrica # antropologia # periodisme # contracultura # ecologia
economia # colonialisme # migracions # lluita armada # alliberament nacional #
anarquisme # control social # cultura lliure # moviments socials

www.viruslibreria.net

Més de 20 anys de cultura crítica ara a la xarxa

editorial · distribuïdora · llibreria web
www.viruseditorial.net | www.viruslibreria.net | info@viruseditorial.net

editorial
virus

MÚSICA

L'últim Cicle de Cants i Autors

El casal L'Esquerda posa punt final a la iniciativa després de cinc edicions

ALBERT SUNYER

Paul Fuster clourà, juntament amb Albert Freixas, la cinquena i darrera edició del Cicle de Cants i Cantautors

Ovidi Moller
expressions@setmanaridirecta.info

El Cicle de Cants i Autors (CCA) organitzat pel Casal Popular l'Esquerda de Granollers arriba a la seva cinquena edició. És una de les iniciatives més conegudes del col·lectiu que, a banda de portar el casal, treballa l'agitació cultural com una eina de transformació nacional, social i personal. Durant les seves cinc edicions, el CCA s'ha caracteritzat per tenir una mirada eclèctica davant la música d'autoria en català contemporània, que ha fet present a espais que permeten una connexió directa entre públic i artista i oferir uns preus assequibles.

Després de cinc anys, si hi sumem aquesta edició, fins a quaranta propostes han omplert els octubres a Granollers. Aprofitant aquests números rodons, l'Esquerda ha decidit posar punt final al cicle. Tal com apunten les organitzadores: "Volem tancar el cicle mantenint-nos fidels als pilars, sabent que en podríem haver fet més, però amb la convicció que farem altres coses". Potser l'esperit alternatiu arriba fins al punt de no voler allargar una proposta per inèrcia, ja que sempre han volgut fer "un cicle

humil i coherent" i, alhora, asseguren que han treballat "amb la màxima exigència possible per algú que no s'hi dedica professionalment".

La programació sempre ha escoltat tots els registres i discursos dins els marges de la cançó d'autoria en català, combinant persones conegudes -Pau Riba, Mazoni o Feliu Ventura-, amb d'altres que començaven a rodar -El Petit de Cal Eril, Bikimel o La iaia- i aquelles que resten injustament amagades -Joan Monegre, Eduard Canimas o Le Petit Ramon. A més, l'any passat, el cicle va donar la mà al Col·lectiu Joan Pau Giné i va crear el recital *La Cançó Necessària* per escenificar la renovació de la cançó protesta amb Cesk Freixas, Andreu Valor, Pau Alabajos, Meritxell Gené, Jordi Montañez i Josep Romeu.

D'aquest últim recital, l'Esquerda n'ha fet un audiovisual, *La Cançó Necessària*, que es farà públic el 28 de setembre, durant el tret de sortida de l'últim CCA, on també hi haurà una petita xerrada sobre els cinc anys, es presentarà l'exposició de fotos de les artistes que han passat pel cicle i, finalment, hi haurà recital amb Carles Belda. El cicle continua tot el més d'octubre amb Pau Alabajos i Caliu (6 d'octubre), Marta Rius i Salagrau (11 d'octubre), Abús i Albert Palomar (20 d'octubre) i, l'última nit de totes, amb Paul Fuster i Albert Freixas (27 d'octubre).

Arriba, doncs, la fi d'una iniciativa popular que ha volgut crear un espai on "l'oci esdevingui cultura mostrant una de les apostes artístiques més notables de la música en català, la cançó d'autoria".

Cicle Cants i Autors

Granollers
Del 28 de setembre al 27 d'octubre
Organitza: Casal Popular l'Esquerda
www.cantsiautors.cat

ZONA LLIURE

SEXUALITATS

A què ens estem referint quan parlem de sexualitat?

Maria Olivella Quintana
Col·lectiu Nahia

Recentment, he estat entrevistant noies de tretze països diferents sobre les seves experiències en educació sexual. Una de les parts més interessants de les converses ha estat la manera com defineixen què és per a elles la sexualitat. De fet, sembla que quan diem sexualitat, o sexe, tothom sap a què ens estem referint. Però és així realment?

Les noies entrevistades van oferir un esplèndid ventall d'aproximacions al terme sexualitat que crec que són representatives de la gran diversitat de maneres d'entendre-la i d'experimentar-la.

L'Elisabeth, de Zàmbia, va definir la seva sexualitat en termes de plaer, comparant-la amb el plaer que s'obté menjant un bon àpat o passant una bona estona amb amics i amigues. La Ruth, de nacionalitat nord-americana, va insistir amb la dimensió corporal de la sexualitat, que permet experimentar-la amb altres persones a través del contacte físic. Per contra, la Malin, de Suècia, va insistir en la dimensió emocional i extra-corporal de la sexualitat, que ella va definir com "estar bé amb tu mateixa, segura i còmoda". L'Amina, del Pakistan, va

insistir que, per a ella, la sexualitat no està precisament relacionada amb el seu plaer, sinó amb l'obligació d'haver de satisfer els desitjos de la seva parella. I la Katie, anglesa, va considerar que, quan es parla de sexualitat, ella pensa sempre en identitat sexual i grups minoritzats com el col·lectiu LGBTQI.

Així, quan parlem de sexualitat, podem estar-nos referint a una experiència purament individual, però també a una experiència relacional; a una vivència centrada en els genitals, però també situada en altres sentits com la ment, el gust, l'olor, el tacte... Podem estar pensant en una experiència positiva i agradable, però també ens podem estar referint a una situació dolorosa o que és viscuda de manera amagada i estigmatitzada.

És important tenir en compte aquesta diversitat quan ens endinsem al terreny de la sexualitat perquè ens permetrà entendre que és present en múltiples dimensions de la vida quotidiana i que és impossible definir-la unívocament i acotar-la. Només així podrem entendre que cadascú entén la sexualitat d'una manera diferent i que no hi ha bones o males maneres de viure-la.

MÉS INFO:
www.somnahia.net

agenda directa

BARCELONA

Dimecres 26 de setembre

Presentació documental:**'Des_Muntatge, presentació de fragments del documental en curs'**

21h RAI. C. Carders, 12, principal.
"Barcelona es desperta amb les parets profanades de forma amenaçant: *Pàtria Heras, ni oblit ni perdó*. Una de les condemnades en el cas conegut com *4F* s'ha suïcidat". Amb la presència de l'equip creador i sopador popular inclòs.
Organitza: RAI
Més informació: rai.pangea.org/raiart/

Cinefòrum amb el documental:**'Homenatge a Catalunya II'**

19h Centre Cívic El Sortidor. Sala d'Actes Plaça Sortidor, 11.
Segona sessió de les I Jornades de Cooperativisme i Economia Solidària al Poble Sec. Pica-pica i debat sobre aquestes noves formes de viure i d'entendre l'economia.. Amb Joana Conill (de l'equip que ha fet el documental) i la cooperativa Fil-a-l'agulla.
Organitza: Comissió de CooperasSec de l'Assemblea de barri
Més informació: www.cooperassec.wordpress.com

Dijous 27 de setembre

Xerrada 'La Tortura com a Instrument de Terrorisme a l'Estat de Colòmbia'

19h Llibreria Claret - Sala Pere Casaldàliga. C. Roger de Llúria, 5.
Amb Yuveli Muñoz Pardo, advocada defensora dels drets humans a Colòmbia, actualment refugiada a l'Estat espanyol, ens parlarà sobre la realitat que viuen actualment les defensores de drets humans i les víctimes i sobre el context colombià amb el nou govern i

MIAU Mostra Internacional d'Art Urbà 2012

CALDES DE MONTBUI, dissabte 29 de setembre

MIAUMATÍ 10h Pas a Pas. Mulla't per la mobilitat. Plaça Catalunya. Inici del taller de confecció de multes/felicitarions. 10h Dondecabentres. Hi ha aigua estesa. Safareig de Santa Esperança. Inici muntatge. 11h Pas a Pas. Mulla't per la mobilitat. Inici ruta-deriva urbana per grups. 11h Nusos. Ens reguem? Estén la teva regadora al safareig. Safareig de la Canaleta. Instal·lació/acció participativa. 12:30h Pas a Pas. Mulla't per la mobilitat. Placeta Safareig de la Canaleta. Trobada de tots els grups per celebrar una àgora de debat. 13h Pas a Pas. Mulla't per la mobilitat. Safareig de la Canaleta. Bany Públic. **MIAUTARDA** 16:45h Taller d'Art Municipal Manolo Hugué. De l'aigua a la textura. Baixada Hortes de Baix. Inici muntatge. 17:30h Taller d'Art Municipal Manolo Hugué. De l'aigua a la textura. Baixada Hortes de Baix. Acció participativa de gravat urbà en gran format. 18:30h Dondecabentres. Hi ha aigua estesa. Safareig de Santa Esperança. Instal·lació/acció participativa. 19h Lawu (Montse Martí i Anna Rubió) L'Hort als peus. Hortes de Baix. Moviment Natura (Amerta). **MIAUVESPRESA** 19:30h Antonio Vera. Aigua i foc. Safareig de la Portalera. Instal·lació interactiva. 19:45h Companyia El Turonet Dansa. Dansa a la carta. Molí de l'Esclop. Improvisació en dansa. 20:30h Galliner. Això que quedí entre nosaltres. Molí de l'Esclop. Dansa termal. **MIAUNIT** 23:30h Jose Romero, Andreu Brunat i Laia Cuscó. Els records de l'aigua. Safareig de la Portalera. Dansa/acció 23:45h- MIAU Crew. Inici Bany Termal. Safareig de la Portalera. Portar banyador i tovallola. Servei de bar a càrrec de La Guspira. 23:45h Produccions Nòmades. Dones d'aigua. Safareig de la Portalera. Video-documental d'etnografia termal. 00h Ombelico del Mondo. Veig una veu. Safareig de la Portalera. Improvisació vocal. 00:40h Antonio Vera. Aigua i foc. Safareig de la Portalera. Instal·lació interactiva. 01h MIAU Crew. Bany Termal. Safareig de la Portalera. Projectacions MIAUCrew i sessió *chill-out* a càrrec de TheCurlyBoy dj. 02h Fi Bany Termal.

Tota la informació: <http://www.sabotatge.com/miau/>

l'inici del procés de diàleg.
Organitza: ACAT - Acció dels Cristians per l'Abolició de la Tortura
Més informació: acat.pangea.org

Dissabte 29 de setembre
Xerrada-Debat sobre 'Les Cooperatives Obreres de Sants (1870-1939)'
17h Can Batlló

Amb Marc Dalmau i Ivan Miró, autors del llibre *Les Cooperatives Obreres de Sants. Autogestió proletària en un barri de Barcelona (1870-1939)*, que explicaran els objectius fonamentals i les activitats principals de les cooperatives obreres i, després, farem un debat obert de com valorem aquella experiència i quines lliçons en traiem.
Organitza: Comissió de formació de GERMINAL
Més informació: canbatllo.wordpress.com

CASTELLÓ DE LA PLANA

Dijous 27 de setembre

Taller sobre processos i tècniques d'escriptura

19h Casal Popular de Castelló C. d'Amunt, 167.
Dins la programació Primera Mostra del Llibre Anarquista. A càrrec d'Àngel Gil *El Super*, reconegut cantautor, arqueòleg, antic okupa i ecocitricultor, també és escriptor i ha treballat per diferents editorials com a assessor, revisor i corrector de textos. En aquest taller, ens acostarà al procés d'elaboració i creació d'un llibre: tècniques, plantejaments, estructures...
Organitza: Casal Popular de Castelló
Més informació: <http://casalpopulardecastello.blogspot.com>

Dissabte 29 de setembre

Presentació: 'El post-porno era eso'

19h Casal Popular de Castelló C. d'Amunt, 167.
Dins la programació Primera Mostra del Llibre Anarquista. Amb l'autora Maria Llopis. "El post-porno és la cristallització de les lluites gay i

> CANVIAR · COMPARTIR · PROJECTAR

Envia'ns el teu anunci, màxim 15 paraules, amb el teu correu o contacte a: intercanvis@setmanaridirecta.info

S'ofereix nevera amb congelador integrat. Mides: 130x54x56cm. Bon estat. El transport el poses tu. Contacte: banditmorsill@rusc.net

Se cedeix terreny de 500m2 aprox. per agro-cultiu al Baix Penedès. Condicions a convenir. cmompeat@yahoo.es

El Contrainfos de LaTele.cat necessita alguna persona per fer de **community manager**. contrainfos@latele.cat

La DIRECTA busca gent que la reparteixi o que vingui a ensobrar els dimecres al matí. A canvi, t'endús la teva gratuïta. Més informació: distribucio@setmanaridirecta.info

S'ofereixen cursos de **tantra a canvi de cursos d'imatge** i multimèdia: tantra@curiosdetantra.com

S'intercanvien classes de cant per qualsevol altre bé o servei: soniarate-ra@gmail.com

> EL TEMPS

DIJOUS 27

Canvi de situació meteorològica a tota la mediterrània. Una baixa pressió portarà tempestes fortes generalitzades.

DIVENDRES 28

Es manté el vent de llevant i les pluges fortes a la línia costanera. Seran especialment torrencials al País Valencià.

DISSABTE 29

Les temperatures baixaran de manera molt marcada. Serà necessària la màniga llarga. La tardor arribarà de ple.

DIUMENGE 30

Núvols i clars i alguns ruixats a les comarques del nord. Les temperatures de nit seran molt fresques.

DILLUNS 1

Vents de gregal i llevant, amb núvols retinguts al litoral i sensació de plena tardor a la majoria de comarques.

DIMARTS 2

Una nova baixa pressió entrarà des del cantàbric. La tongada llarga de pluges tan sols ens ha donat l'aperitiu.

lesbianes de les últimes dècades, del moviment queer, de la reivindicació de la prostitució dins del feminisme, del postfeminisme i de tots els feminismes polítics transgressors, de la cultura punk anticapitalista i DIY. És l'apropiació d'un gènere, el de la representació explícita del sexe, que fins ara ha estat monopolitzat per la indústria. El postporno és una reflexió crítica sobre el discurs pornogràfic".
A les 22h, lectura poètica i jam poètica i oberta a càrrec de col·lectiu d'escriptores locals.
Organitza: Casal Popular de Castelló casalpopulardecastelló.blogspot.com

GRANOLLERS

Divendres 28 de setembre
Presentació del llibre:
'Que lo sepan ellos y no lo olvidemos nosotros. El inverosímil verano del 36 en Cataluña'
19h Anònims, menjars i pensars
C. Miquel Ricomà, 57.
Amb Miquel Izard, autor del llibre.
Organitzen: Anònims, menjars i pensars, Assembla Llibertària del Vallès Oriental i Virus editorial

SANTA COLOMA DE GRAMANET

Dijous 27 de setembre
Presentació de les activitats del Correllengua 2012 a la ciutat i lectura del manifest del Correllengua
20h Biblioteca Central - Jardins de Can Sisteré
Xerrada: *Cinc anys sense Xirinacs*, a càrrec d'Antoni Aceves i Núria Roig de la Fundació Randa-Lluís M. Xirinacs.

Festes Populares i Alternatives del Prat de Llobregat

Divendres 28 21:30h Cercasques Antifeixista. Sortida: plaça de la Vila. 22:30h Pregó i traca de sortida de les festes. 23h Nit de concert: Al xiringo de les Festes Populares. Durant el concert, entre grup i grup, concurs de Titius. Grups: Extra-t rastres, Muyayo rif, Inshow, PDs Revetlla sonora. **Dissabte 29** 13h Vermut + conta-contes-pinta cares Lloc: Font del Gall. 14h Dinar de Festa Major Lloc: Font del Gall. Els beneficis del dinar aniran destinats a la campanya Ni muts ni a la gàbia. 17h Actuació dels Picacrestes, la colla dansaire del Prat, a la plaça de la Vila. 19h Exposició i xerrada sobre el Delta. Presentació de l'exposició *La defensa del delta* i xerrada amb José Garcia (membre de Depana). Lloc: xiringo de Festes Populares i Alternatives 22h Nit de Punxa-discs: Al xiringo de les Festes Populares i Alternatives. DJ Nu i PD Barbie **Diuenge 30** (totes les activitats al Xiringo de Festes Populares) 13h Vermut. 14h Dinar popular. 19h Performance amb Nakadaska + col·loqui. 21h Jam Session. 01:30h DJ Pakirrin El conegut punxa discs patenc tancarà les Festes Majors Populares i Alternatives d'aquest 2012 amb els ritmes més ballables i festius!

Més info: <http://festespopularesdelprat.blogspot.com/es/>

Organitza: Fundació Randa-Lluís M. Xirinacs
Més informació: www.xirinacs.org/wp/2012/09/23/el-masnou-xirinacs-de-lamnistia-a-la-independencia/ i info@fundadoranda.org

TERRASSA

Dimecres 26 de setembre
Eurovegas a Terrassa?
19h Sala Joaquim Vancells

C. Sant Pere, 46, 1r.
A càrrec de membres de la Plataforma Aturem Eurovegas a Catalunya.
Organitza: Plataforma Aturem Eurovegas a Catalunya
Més informació: www.aturemeurovegas.org

Dissabte 29 de setembre
Diàlegs filosòfics per a gent del carrer: Què entenem per democràcia?
18h Sala Joaquim Vancells

C. Sant Pere, 46, 1r.
Conductora: Mercè Blasco
Organitza: Amics de les Arts
Més informació: www.elsamicsdelesarts.cat

VALÈNCIA

Divendres 28 de setembre
Conferència-debat:
'Experiències d'Auditoria del Deute a l'Amèrica del Sud'
19h Aula Magna de la Universitat de València La Nau. C. Universitat, 2.
La situació que vivim reclama de manera urgent que es faci una auditoria que evidencii i posi en coneixement de la ciutadania el contingut real del deute públic contret, que s'està utilitzant per justificar una onada de retallades socials que cada dia aboquen més gent a la misèria. Convidades per la Plataforma Auditoria Ciutadana del Deute del País Valencià (PACD-PV), hi assistiran Maria Lucía Fattorelli, coordinadora de l'organització brasilera Auditoria Cidadã da Dívida (Auditoria Ciutadana del Deute) i Miriam Ayala Silva, col·laboradora de la Comissió para una Auditoria Integral del Crédito Público (CAIC) en l'execució de l'auditoria del deute públic equatoriana. A més, l'endemà es farà una sessió de treball guiada per la PACD-PV i amb la presència de les ponents, dirigida a totes aquelles persones que vulguen involucrar-se activament en l'impuls d'una campanya per obrir els llibres del deute al nostre territori. La jornada tindrà lloc el dissabte 29 d'11 a 13h a la Societat Coral El Micalet (avinguda Guillem de Castro, 73). Organitza: Plataforma Auditoria Ciutadana del Deute del País Valencià (PACD-PV)

Primera xerrada del Cicle de Foment Cooperatiu

CALDES DE MONTBUI
27 de setembre de 2012

Amb la intenció de donar a conèixer aquest model d'organització econòmica, s'inicia aquest cicle, que s'allargarà durant el darrer quadrimestre de 2012 i farà un repàs pel món cooperatiu i tot allò que l'envolta. Xerrades: *Introducció històrica al cooperativisme*, a càrrec de La Ciutat Invisible. *El Cooperativisme en el context capitalista*, a càrrec de Joseba Polanco (director tècnic de la Confederació de Cooperatives de Catalunya). 19:30h El Centre, Ateneu Democràtic i Progressista

Més info: www.centredemocratic.cat

> MANIFESTACIONS · CONVOCATÒRIES

Divendres 28 de Setembre
Diada Internacional per la Defensa del Dret a l'Avortament

València
19h Delegació del govern (c. Colom)
Convoca: Coordinadora Feminista de València

Barcelona
19h Delegació del govern (c. Mallorca, 278)

Convoca:
Campanya pel dret a l'avortament

De l'1 al 7 d'octubre
Setmana Europea de Lluita per la Sanitat i els Serveis Públics

Dilluns 1 València
Assemblea popular oberta, a les 19:30h a la plaça del País Valencià

Més info: info@casmadrid.org

LA INDIRECTA

. L'ENTREVISTA

María Godoy i Sofia Gatica PORTAVEUS DEL COL·LECTIU ARGENTÍ 'PAREN DE FUMIGAR'

“Ara morim nosaltres, però, si res no canvia, us pot passar a vosaltres”

El 2003, després de veure com els agroquímics llançats als camps de soja mataven gent del seu veïnat d'Ituzaingó, un barri de la ciutat argentina de Córdoba, van crear el grup 'Paren de fumar'. A la Sofia se li va morir un fill a causa de les fumigacions, en té un altre amb malformacions per agroquímics i un tercer a qui se li paralitza el cos a causa d'aquesta xacra que no coneix fronteres. En absència de l'Estat, complaent amb Monsanto i altres transnacionals productores, la Sofia i la María van emprendre una lluita que ha estat reconeguda a escala internacional i en la qual, diuen, “els homes són porucs, mentre que les dones, quan ens toquen els fills, som capaces de qualsevol cosa”.

Àlex Romaguera
indirecta@setmanaridirecta.info

LUÍS TATO

Quan van decidir organitzar-vos?

L'any 2001 ens vam adonar que molts infants duïen una màscara a causa de la leucèmia i que hi havia dones amb el mocador al cap. Ho vam relacionar amb la mort d'alguns dels nostres fills (sis mares del barri també n'havien perdut). Aleshores, vam visitar la resta de veïns, molts dels quals estaven afectats per tumors, càncers, lupus i altres malalties greus. Després de situar-los en un mapa, vam comprovar que la immensa majoria vivien al costat de les plantacions de soja.

Què va passar aleshores?

Les nostres protestes van desvetllar l'atenció del Ministeri de Salut, que va tallar l'aigua perquè va considerar que la contaminació provenia del seu consum i ens va començar a no anar a judici. Però vam decidir denunciar perquè els casos ja arribaven a 200 i continuaven apareixent infants sense el diafragma, amb sis dits o altres malformacions greus.

Els experts què deien?

Ens recomanaven que marxéssim d'allà o acabaríem morint, motiu pel qual vam instar el go-

vern a estudiar la situació. En total, s'han presentat quatre informes. El primer, (2003) a càrrec del ministeri, minimitzava el cas i l'equiparava al d'altres municipis; el segon (2005) era d'un doctor que confirmava els efectes letals dels agroquímics sobre la població; amb el tercer (2007), el govern va certificar l'alta conta-

“Les fumigacions han provocat dos malalts de càncer per família. Això és un genocidi encobert”

minació de glifosat, i el quart (2009), elaborat en el marc del Plan Ituzaingó impulsat per la presidenta Cristina Fernández, determina que un terç dels habitants del barri moren a conseqüència de tumors. Després, hi ha un cinquè informe elaborat per un científic del comitè independent que diu que el glifosat

provoca alteracions irreversibles a la sang i conclou que l'activitat de les transnacionals causa terribles estralls en la població.

Quines empreses hi ha al darrere?

El Tribunal Internacional dels Drets dels Pobles acusa Monsanto, DuPont i altres fabricants de soja de la contaminació, de la qual també són víctimes el Paraguai, l'Uruguai, el Brasil o els Estats Units. A l'Argentina, Monsanto ven la llavor amb el glifosat, de manera que el trobem als productes derivats de la soja que utilitzem a les amanides. En total, les fumigacions han provocat dos malalts de càncer per família. Això és un genocidi encobert.

Heu viatjat a Europa per reclamar justícia?

No només això. Volem que les institucions europees prohibeixin la importació de més productes extrets de la soja transgènica perquè està enverinada i, si consumim aliments o restes d'animals que en porten, podem patir afectacions molt greus.

Plantegeu un canvi en el model alimentari?

Defensem que l'agricultor planti les llavors i decideixi què porta a

taula. Volem productes sans i lliures d'agroquímics i, per tant, necessitem el compromís de totes les comunitats i països. Ara morim nosaltres, però, si res no canvia, us pot passar a vosaltres.

El 21 d'agost passat, els tribunals van declarar culpables els responsables de les fumigacions. Representa un pas important?

Ho és, perquè Córdoba havia emès ordenances que declaraven la zona en emergència, havia prohibit les fumigacions amb avions i màquines terrestres a 500 metres de les cases i, més tard, havia impedit sembrar soja. Amb el judici, els culpables han estat condemnats... si bé, per sorpresa nostra, han evitat la presó.

Quines conclusions n'heu tret?

Que les fumigacions haurien de ser declarades delictes de lesa humanitat. Durant els tretze anys de lluita que portem per eradicar-les, hem estat amenaçades de mort i pressionades per policies i polítics; per tant, no ens aturarem fins que Monsanto i la resta de transnacionals aturin aquestes pràctiques. Estem organitzades i preparades per resistir.

. LA COLUMNA

Collarets violetes

Isabel Franc
opinio@setmanaridirecta.info

Ves quina sort! Al meu poble es rodarà la segona temporada de la reeixida sèrie *Polsers vermelles* i estan buscant figurants i figurantes. La veïna m'ànima a que ens presentem. No m'hi puc negar. Per fi tinc l'oportunitat de superar la meua frustrada vocació d'actriu. I vull presentar també el meu gos que, des que va veure un col·lega seu recollint un Oscar, no para de demanar-me que el porti a un càsting. A més, es tracta d'una sèrie que transmet uns valors humans indiscutibles i que ha convertit en autèntics herois (això és el que més, o potser l'únic, que li admiro) aquells nois que la malaltia condemnava a la compassió i el rebuigi. I quan dic nois, com és el meu costum, dic nois, i no nois i noies.

Em queda el dubte de si 'La noia de la pel·lícula' pot ser llesta o no

Ja en el primer capítol (i en algun espot promocional) s'anuncia l'estructura del grup en aquests termes (copio les paraules d'en Lleó, el protagonista): “La gent d'un grup es divideix en el líder, el *guapo*, el llest, l'imprescindible, el segon líder, que seria el líder si aquest no hi fos, i la noia”. Obvio el fet que la noia pateix una afecció pròpia de la feminitat occidental, el que m'inquieta és que “noia” sigui una categoria en sí mateixa. Segons aquesta teoria de composició de grups, queda clar que la noia no pot ser ni líder ni sotslíder; imprescindible ho és donat que si no hi fos el grup quedaria seriosament mancat; *guapa* ho ha de ser per força, “la noia de la pel·lícula” sempre ho és i molt, de fet acostuma ser d'aquelles belleses que gairebé no se'n troben fora de la pantalla. Em queda el dubte de si pot ser llesta o no. “La noia de la pel·lícula” no s'ha distingit mai per la seva intel·ligència (o deixem-ho en poques vegades, no ens titllin de radicals), en canvi com a *florero* sol fer molt bon paper.